ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Δραχμὰς* 7.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Φρ. Χρ.* 8

Διαχειριστὴς: *Σ. ΒΕΛΛΗΣ*

ΕΤΟΣ Δ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 109

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν:
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ" ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Νοεμβρίου 1908.

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνοι
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ—Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ—Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

ΑΛΗΘΕΙΑΙ ΑΠΡΟΚΑΛΥΠΤΟΙ

Σειρὰ ἄρθρων, ἐπίτηδες διὰ τὴν «Δικαιοσύνην» γραφέντων ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέως κ.

Δ. ΤΖΙΒΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Δημοσιεύομεν σήμερον τὸ τρίτον κατὰ σειρὰν ἄρθρον τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ κ. Εἰσαγγελέως. Ἑκάστη φρᾶσις, ριπτομένη ἀπὸ τοῦ ὕψους εἰς ὃ ὁ γράφων ἐτέθη ὑπὸ τῆς Πολιτείας, ἀποτελεῖ καθ' ἡμᾶς κατηγορητήριον ἀληθὲς κατ' ἐκείνων, οἵτινες, ἐνθαρρυνόμενοι μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον ὑπὸ τῆς τελείας ἀδιαφορίας τῆς κοινῆς γνώμης, ἥτις καὶ μόνη ἐξεγειρομένη εἶνε νοητὸν ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ ἀνακόψῃ τὸν κατήφορον εἰς ὃν ἀγόμεθα, κατέληξαν καὶ τὴν δικαιοσύνην ἀκόμη νὰ μετατρέψουν εἰς ἐμπόρευμα χρήσιμον διὰ τοὺς κερδοσκοπικοὺς πολιτικοὺς ὑπολογισμούς των. Μόνη ἡ ἐν τῷ σημερινῷ ἄρθρῳ περικοπή, καθ' ἣν, οἱ δικαστικοὶ προβιβασμοί, ὡς ἐν τοῖς παρασκηνίοις συγκλώθονται καὶ ὡς πραγματοποιοῦνται, «φέρουσι χαρακτῆρα γενικώτερον, **διότι καταδεικνύουσι** *ΤΗΝ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΙΝ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ «ΣΥΜΦΕΡΟΝ», μόνη ἡ περικοπὴ αὕτη, παραδιδομένη εἰς τὴν δημοσιότητα, οὐχὶ ὑπὸ πολίτου κοινοῦ, δημοσιογραφοῦντος διότι πονεῖ, ἀλλ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἀνωτάτου τῆς Δικαιοσύνης ἐπόπτου, ἀρκεῖ νὰ μᾶς πείσῃ, ὅτι ὡς μέχρι τοῦδε κινεῖται ἡ μηχανὴ ἐκείνη, ἡ προωρισμένη κυριαρχικῶς ν' ἀποφαίνηται τὶς ὁ ὑπὲρ αὐτοῦ ἔχων τὸ δίκαιον καὶ τὶς ὁ τὸ ἄδικον, τὶς ὁ ἐγκληματῶν καὶ τίς ὁ μὴ ἄξιος ποινῆς, κινδυνεύει ὄχι νὰ σταματήσῃ ἀλλὰ μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον νὰ ἐμπλέκῃ μεταξὺ τῶν τροχῶν της πάντα πρὸς αὐτὴν προσφεύγοντα μὲ μόνην τὴν πεποίθησιν ὅτι ἔχει ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸ δίκαιον. Δι' ἡμᾶς, αἱ σήμερον δημοσιευόμεναι σκέψεις τοῦ κ. Δ. Τζιβανοπούλου ἀποτελοῦσι κήρυγμα πρὸς συσπείρωσιν τῶν ἐναπομεινάντων ἀγαθῶν στοιχείων πρὸς λῆψιν ἀποφάσεων ἀναλόγων πρὸς τὴν ὁσημέραι δημιουργουμένην κατάστασιν, ἣν ἀρκετὰ ζωηρῶς ἐξεικονίζει.*

Γ'.

Μεταθέσεις καὶ προβιβασμοὶ δικαστῶν.— Αὔξησις τοῦ μισθοῦ τούτων.

Θὰ παρέλθῃ ἴσως ἔτι καιρὸς ἑωσοῦ αἱ ἀρχαὶ τῆς ἀποκεντρώσεως ἐν γένει καθιερωθῶσι καὶ ἐν τῷ νόμῳ καὶ ἐν τοῖς ἤθεσι τῆς χώρας. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἃς ἐπιδιώξωμεν τὴν ἐγγύησιν, ἣν παρέχουσιν οἱ ἀποκεντρωτικοὶ νόμοι ὡς πρὸς τὰς μεταθέσεις καὶ προβιβασμοὺς τῶν δικαστῶν.

— Ἡ μετάθεσις τῶν δικαστῶν πρέπει νὰ περιορίζηται εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις, ἡ δὲ ἀρχαιότης ν' ἀποτελῇ τὸν κανόνα ἐπὶ τῶν προβιβασμῶν, ἀνώτατον δὲ δικαστικὸν συμβούλιον ν' ἀποφαίνηται περὶ τῆς μεταθέσεως ὡς καὶ περὶ τῶν ἐξαιρετικῶν προαγωγῶν καὶ περὶ τοῦ διορισμοῦ τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τῶν μελῶν τοῦ Ἀκυρωτικοῦ. Οὐχὶ σπανίως προβιβάζονται εἰς ἀνωτέρας δικαστικὰς θέσεις πρόσωπα μὴ κατέχοντα τὰ διὰ τὰς θέσεις αὐτὰς προσόντα καὶ ἑπομένως ἀδυνατοῦντα νὰ ἐκπληρώσωσι τὰ ἀνατιθέμενα αὐτοῖς καθήκοντα. Τοιοῦτοι προβιβασμοὶ δὲν πρέπει νὰ ἐξετασθῶσι μόνον ὑπὸ τὴν στενὴν ἔποψιν τῆς παραβιάσεως τῶν δικαιωμάτων ἄλλων δικαστῶν. Φέρουσι χαρακτῆρα γενικώτερον, διότι καταδεικνύουσι τὴν περιφρόνησιν πρὸς τὸ δημόσιον συμφέρον. Τί δὲ νὰ εἴπωμεν περὶ τῶν μεταθέσεων; Βαρύνεταί τις ἀναγινώσκων τὸν μακρὸν κατάλογον ἀδικαιολογήτων μεταθέσεων, πρὸ πάντων ἐν τῷ εἰρηνοδικειακῷ κλάδῳ, γιγνομένων οὐχὶ σπανίως κατὰ σύστασιν πολιτευομένων προσώπων, ἅτινα δὲν δύνανται νὰ ἐξάρωσι τὸ ἑαυτῶν φρόνημα ὑπεράνω τῶν προσωπικῶν ἑαυτῶν ἀξιώσεων καὶ συμπαθειῶν, ὑπεράνω τῶν κομματικῶν αὐτῶν συμφερόντων. Οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες δὲν πρέπει νὰ συγκρατῶσι καὶ αὐξάνωσι τοὺς ὀπαδούς των διὰ κυβερνητικῶν παροχῶν καὶ περιποιήσεων, ἀλλὰ νὰ ἐπιδιώκωσιν εὐγενεστέρους ἀγῶνας, ἰδίως ὅμως ὀφείλουσι νὰ σταματῶσιν ἐνώπιον τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας καὶ νὰ ἀφήνωσι τοὺς δικαστὰς ἐλευθέρους νὰ ἐκτελῶσιν ἀνεπηρεάστως τὸ ἱερὸν αὐτῶν ἔργον. Ὁ νομοθέτης δὲν ἠννόησε νὰ καταλίπῃ εἰς τὸ αὐτόβουλον τῶν Ὑπουργῶν ὅπως οὗτοι κατὰ τὸ δοκοῦν ἀποφαίνωνται ἂν ὑπάρχῃ λόγος πρὸς μετάθεσιν ἢ προαγωγὴν δικαστοῦ, ἀλλ' ἐπέβαλεν αὐτῷ νὰ ἀποβλέψῃ ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας, γιγνομένων δὲ τῶν μεταθέσεων κατὰ συστάσεις ξένας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, καθίσταται πλέον εὐάλωτον τὸ ὀχύρωμα τῆς δικαστικῆς ἰσοβιότητος. Πρὸς τούτοις δὲ αἱ κατὰ καιροὺς ἐπιδρομαὶ τῶν ἰσχυόντων καὶ ἡ ἐνεργὸς αὐτῶν ἐπέμβασις εἰς τὴν διαχείρισιν τῆς δικαιοσύνης, συνέτειναν εἰς τὸ νὰ ἐξοικειώσωσι τὰ πνεύματα τῶν πολιτῶν πρὸς τὴν δυσπιστίαν εἰς τὰς πράξεις τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας. Ἡ μονιμότης ἄρα τῶν δικαστῶν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ ἄρσις ἀνυπερβλήτου πρὸς ὀρθὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης προσκόμματος, πρὸ παντὸς δὲ τὸ ζήτημα τοῦτο πρέπει νὰ ἐπασχολήσῃ τὴν Βουλήν, διότι ἀποδεδειγμένον πλέον πρόκειται· ὅτι ἡ δικαστικὴ ἀνεξαρτησία ὁσημέραι καταπίπτει ἐκ τῶν ἀδικαιολογήτων μεταθέσεων καὶ τὰ πράγματα πρὸ πάντων ἐν τοῖς εἰρηνοδικείοις ὁλονὲν δδεύουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον. Ἐκλαμβάνω τοῦτο ὡς μὴ δεόμενον ἀποδείξεως, ἀληθῆ δ' ἔκπληξιν ἤθελεν αἰσθανθῇ ὁ ἀναγνώστης, ἐὰν ἐνόμιζον πρέπον πρὸς τοῦτο, νὰ ἐπαναλάβω πασίγνωστα γεγονότα καὶ τρανὰς ἀληθείας. Ἡ ἐγγύησις τῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀποχῆς πάσης ἀναμίξεως τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας εἰς τὰ καθήκοντα τῶν δικαστῶν. Ἀλλ' ἡ μεγάλη αὕτη ἀρχὴ τοῦ χωρισμοῦ τῶν δύο ἐξουσιῶν ἀπαιτεῖ, ἵνα ἀποβῇ πραγματική, τὴν ἀπόλυτον ἀνεξαρτησίαν τῶν δικαστῶν, ἥτις δὲν δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ἂν μὴ τεθῶσι περιορισμοὶ εἰς τὴν μετάθεσιν καὶ τὸν προβιβασμὸν τῶν δικαστῶν ὑπὸ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας. Αὕτη εἶνε ἡ πραγματικὴ ὄψις τῶν πραγμάτων, ἡ ἐπ' αὐτῶν κρίσις τοῦ κοινοῦ.

Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου πρέπει νὰ ληφθῇ νομοθετικὴ πρόνοια περὶ αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ τῶν δικαστῶν. Τὰ μέλη τῶν δικαστηρίων ἀναντιρρήτως πρέπει νὰ διαπρέπωσιν ἐπὶ ἀκεραιότητι, παιδείᾳ καὶ ἀγνότητι ἠθῶν, αἱ δὲ ἀποφάσεις αὐτῶν ἐπὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀμεροληψίᾳ. Δύσκολον ὅμως εἶνε τοῦτο νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς ἐφ' ὅσον ἡ Κυβέρνησις δὲν ἀμείβει ἐπαρκῶς τοὺς δικαστάς, παρέχουσα αὐτοῖς τὰ μέσα νὰ εἶνε ἀκέραιοι χωρὶς νὰ ὑπόκηνται εἰς στερήσεις καὶ στενοχωρίας.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ

Ὁ δικαστικὸς κλάδος ἐν Ἑλλάδι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ χωρίσῃ τὴν τύχην του ἀπὸ τῶν λοιπῶν κλάδων τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, ὑπὲρ πάντα δὲ ἄλλον, λόγῳ τῆς σπουδαιότητος τῶν εἰς αὐτὸν ἀνατιθεμένων συμφερόντων, ὑπέστη καὶ ἐξακολουθεῖ ὑφιστάμενος τὴν ἐπίθεσιν τῆς πολιτικῆς τοῦ συμφέροντος, ἀποβάλλων ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ τὴν ἐπιβολὴν ἣν ἔδει νὰ ἔχῃ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ, ὡς βλέπων μειούμενον τὸ κῦρος αὐτοῦ ἐν τῇ ἀπονομῇ τοῦ δικαίου. Δικασταὶ χρηστοί, ἀλλ' ἀσθενοῦς θελήσεως, γίνονται ἀκουσίως ὄργανα σκοπῶν ἀποβλεπόντων εἰς διαστρέβλωσιν τοῦ δικαίου, δικασταὶ βιοπαλαισταί, οἰκογενειάρχαι, οἰκονομικῶς ἀνάπηροι, θυσιάζουσι τὴν αἴγλην τῆς δικαστικῆς αὐτῶν τηβέννου, πρὸ τῆς ἐξασφαλίσεως τοποθετήσεως ἱκονοποιούσης τὰς ἀπαιτήσεις αὐτῶν, δικασταὶ ἐλαστικῆς συνειδήσεως, ἀσκοῦσιν ἐπιβλαβεστάτην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς πρὸς ἀπονομὴν τοῦ δικαίου ἐργασίας. Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ ὅλον δικαστικὸν σῶμα δὲν ἀποτελεῖται ἐκ τῆς τάξεως τούτων τῶν δικαστῶν. Σημαντικὸς ἀριθμὸς ἐξ αὐτῶν ἵσταται ὑπεράνω τοῦ οὐχὶ τόσον ὑγιοῦς περιβάλλοντος, ἐκτελεῖ δὲ τὸ καθῆκον αὐτοῦ, μετὰ θαυμαστῆς ὁμολογουμένως ἀμεροληψίας, διεξάγων ἀποτελεσματικὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν πανταχόθεν ἐνασκουμένων ἐπ' αὐτοῦ πιέσεων· τοῦτο ὅμως οὐδὲν σημαίνει, πρὸ τῆς μορφουμένης ἤδη κοινῆς γνώμης, ὅτι τὸ δίκαιον δὲν ἀπονέμεται κατὰ τοὺς κειμένους νόμους καὶ τὴν τιμίαν καὶ εὐσυνείδητον ἐν γένει ἐνάσκησιν τῶν δικαστικῶν καθηκόντων. Ἀρκεῖ ἡ ἐκτροχίασις τινῶν, ὅπως παρασύρῃ καὶ τοὺς λοιπούς. Ὡς ἐκ τούτου πολλάκις ὁ ἔλεγχος τῶν δικαστικῶν πράξεων δὲν εἶνε δίκαιος, μεγάλη δὲ ἐπιβάλλεται προσοχὴ εἰς τοὺς ἐλέγχοντας, ὅπως μὴ ἐν τῇ κατὰ τῶν ὑπαιτίων ὁρμῇ αὐτῶν, παρασύρωσι καὶ τοὺς ἀνευθύνους διὰ τὴν κατάστασιν.

Οἱ δικασταὶ δέον ν' ἀναγνωρίσουν ὅτι, ἀποτελοῦντες τὸν πρώτιστον παράγοντα, ἐκ τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας τοῦ ὁποίου, ἀποδεικνύεται πρωτίστως ἡ ἐν ὡρισμένῳ κράτει κρατοῦσα εὐνομία καὶ ἰσότης ἐν τῇ ἀπονομῇ τοῦ δικαίου, ἔχουσι καθῆκον νὰ ἵστανται ἐκεῖ ἔνθα ἔθεσεν αὐτοὺς ἡ Πολιτεία καὶ ἔνθα ἀξιοῖ νὰ ἵστανται ἡ κοινωνία. Πρέπει νὰ ἔχωμεν τὸ θάρρος νὰ ὁμολογῶμεν τὰ πράγματα ὡς ἔχουσι, διότι οὕτω μόνον θέλομεν ἐπιτύχῃ τὴν ἴασιν τοῦ κακοῦ. Ἀλλὰ γεννᾶται καὶ ἕτερον ζήτημα, σπουδαιοτάτην ἀσκοῦν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς γνώμης, ἐὰν οἱ δικασταὶ αὐτοὶ μόνον, εἶνε ὑπαίτιοι τῆς μειώσεως τοῦ κύρους τοῦ κλάδου αὐτῶν, ἢ μήπως καὶ ἡ Πολιτεία δὲν ἔλαβε τὰ κατάλληλα μέτρα, ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὸ δικαστικὸν σῶμα καὶ καταστήσῃ τοῦτο ἀπρόσβλητον ἀπὸ πάσης κακοβούλου καὶ κακοήθους πιέσεως; Ἐπ' αὐτοῦ δευτέρα γνώμη δὲν ὑπάρχει, ἅπαντες δὲ εἴμεθα σύμφωνοι, ὅτι τὰ ἐν σχέσει πρὸς τοὺς δικαστὰς καὶ τὴν ἐν γένει παράστασιν αὐτῶν ληφθέντα μέχρι τοῦδε νομοθετικὰ μέτρα, εἶνε ἀλυσιτελῆ ὅπως ἐξασφαλίσωσιν εἰς αὐτοὺς τὴν ἀνεπηρέαστον ἐνάσκησιν τῆς ἀνατεθείσης αὐτοῖς ἐξουσίας.

Ἡ βελτίωσις τῆς οἰκονομικῆς θέσεως τῶν δικαστῶν, τὸ ἀπολύτως ἢ περιωρισμένως ἀμετάθετον αὐτῶν, ὁ ἀρτιώτερος δικονομικὸς καθορισμὸς τῆς ἐργασίας αὐτῶν καὶ πλεῖστα ἄλλα μέτρα, ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ἐθεωρήθησαν ὡς ἐπιβαλλόμενα. Δυστυχῶς ἡ λειτουργία τῆς κοινοβουλευτικῆς μηχανῆς δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἐλπίζωμεν σύντονον τὴν λῆψιν τῶν μέτρων τούτων, ἄνευ ἐξωτερικῆς πιέσεως, νομίμου πάντοτε, ἀλλ' ἐπιβαλλομένης. Τὴν ἐξωτερικὴν ταύτην νόμιμον πίεσιν εὐχερῶς δύνανται ν' ἀσκήσωσιν οἱ δικασταί, συγκροτοῦντες κατὰ τόπους δικαστικοὺς συνδέσμους, ἢ ἕνα τοιοῦτον μὲ κέντρον ἐν Ἀθήναις. Τοιαύτη τις ἐνέργεια τῶν δικαστῶν καὶ ὑπὸ τῆς νομοθεσίας ἐπιτρέπεται καὶ ὑπὸ τῆς κοινωνίας ὡς ἀναγκαιοτάτη ἀναγνωρίζεται. Ἐν χώραις μᾶλλον τῆς ἡμετέρας εὐνομουμέναις, ἀπὸ ἐτῶν λειτουργοῦσι λίαν ἐπιτυχῶς καὶ εὐδοκίμως τοιοῦτοι σύνδεσμοι, πολλαπλᾶς προσφέροντες ὑπηρεσίας εἴς τε τὴν Πολιτείαν καὶ τὴν κοινωνίαν. Ἡ Βαυαρία, τὸ Baden, τὸ Hessen, ἡ Ἀλσατία καὶ Λωραίνη, ἀπὸ πολλοῦ ἔχουσι τοὺς δικαστικοὺς αὐτῶν συνδέσμους, τελευταίως δὲ καὶ ἐν Πρωσσίᾳ συνέστη τοιοῦτος σύνδεσμος, ὅστις ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς δεκάτης Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. συνελθὼν ἐψήφισε τὸ καταστατικὸν αὐτοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ περιέχονται ἄρθρα σχετικὰ πρὸς τὴν προστασίαν τῶν δικαστικῶν συμφερόντων, τὸν ἔλεγχον τῶν δικαστικῶν παραβάσεων, τὴν παρακολούθησιν τῆς νομοθετικῆς ἐργασίας καὶ τὴν ὑποβοήθησιν αὐτῆς δι' ὑποβολῆς ὑπομνημάτων, καὶ παρασκευῆς νομοσχεδίων. Μεταξὺ τῶν διαφόρων τούτων συνδέσμων, διεξάγονται συνεννοήσεις, ὅπως ἐπιτευχθῇ ἡ συγκρότησις Παγγερμανικῆς δικαστικῆς ἑνώσεως, ἐπιδιωκούσης τὴν προστασίαν σύμπαντος τοῦ γερμανικοῦ δικαστικοῦ κόσμου. Τὸ παράδειγμα τῶν Γερμανῶν αὐτῶν συναδέλφων ἃς μιμηθῶσιν οἱ Ἕλληνες δικασταὶ καὶ ἔστωσαν βέβαιοι ὅτι παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτῶν, θέλουσιν ἔχει σύμπαντα τὸν τίμιον καὶ χρηστὸν δικηγορικὸν κόσμον, ὡς καὶ σύμπασαν τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν.

Περικλῆς Ι. Καραπᾶνος

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

ΤΩΝ ΕΝ ΛΕΒΑΔΕΙΑ ΣΥΛΛΗΨΕΩΝ

Ὡς εἶνε γνωστόν, οἱ δικηγόροι κ. κ. Λουκᾶς Νάκος καὶ Γεώργ. Σπυρόπουλος, οἵτινες συνελήφθησαν δι' ἐντάλματος τοῦ ἐν Λεβαδείᾳ ἀνακριτοῦ κ. Ν. Δημητριάδου, ἀπελύθησαν ἐντὸς τοῦ τριημέρου ἀπὸ τῆς συλλήψεως, κριθέντος ὅτι ἡ ἔκδοσις ἐντάλματος προφυλακίσεως οὐδαμόθεν ἐδικαιολογεῖτο. Τὴν ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου ἐξέγερσιν τῶν ἐν Ἀθήναις δικηγόρων εἶνε περιττὸν καὶ ἡμεῖς νὰ

περιγράψωμεν, διότι οὐκ ὀλίγον ἐφ' ὅλης ταύτης τῆς ὑποθέσεως ἠσχολήθη ὁ ἡμερήσιος τύπος. Ἡ δοθεῖσα ἐν τούτοις λύσις ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Λεβαδείᾳ Πλημμελειοδικῶν διὰ τῆς ἀπολύσεως τῶν συλληφθέντων δικηγόρων, ἱκανοποιητικὴ καθ' ἑαυτήν, οὔτε τὴν καταδιωκτικὴν ἀρχὴν Λεβαδείας ἐξαγνίζει, οὔτε καὶ τὰς ὑπονοίας τοῦ ἐξεγερθέντος σώματος τῶν δικηγόρων διασκεδάζει, καθότι ἡ ἀνωμαλία ἧς ἕνεκα ἡ ἐξέγερσις, ὅτι λόγοι στενῶς προσωπικοί, μαρτυροῦντες μεροληψίαν τῆς ἀνακριτικῆς ἀρχῆς προεκάλεσαν, ὑπὸ τὰς γνωστὰς μάλιστα συνθήκας, τὰς τόσον ἐσπευσμένας συλλήψεις, ἐξακολουθεῖ παραμένουσα.

Νέα πρόσκλησις τῶν δικηγόρων

Συνεπείᾳ τούτων, ἡ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Κ. Ἔσσλιν ἐπιτροπή, μορφώσασα τὴν γνώμην ὅτι δὲν ἔληξεν εἰσέτι ἡ ἀποστολή της, καλεῖ τοὺς δικηγόρους, σήμερον, ὥραν 2 1)2 μ. μ. εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σανταρόζα καὶ ἀπέναντι τοῦ Καταστήματος τοῦ Πρωτοδικείου αἴθουσαν, ὅπως ἐκθέσῃ τὰς ἐπὶ τῆς ὅλης ταύτης ὑποθέσεως ἐνεργείας της, συγχρόνως δὲ ὑποδείξῃ καὶ τὰς ἀποφάσεις της περὶ τοῦ μέλλοντος, ἃς ἐμόρφωσεν ἐκ τῆς ἐρεύνης τῶν γεγονότων.

Ἂν αἱ πληροφορίαι ἡμῶν εἰσὶν ἀκριβεῖς, ὁ κ. Κ. Ἔσσλιν θὰ ἐκφράσῃ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἀνακριτικὴ ἀρχὴ Λεβαδείας ἐνήργησεν ἐκ προκαταλήψεως καὶ ὅτι εἰς τοὺς δικηγόρους καὶ ὡς πολίτας καὶ ὡς ἀμέσως θιγομένους ἐκ τῆς τοιαύτης ἐνεργείας, ἐξ ἧς κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἐκυλίσθη ἡ ἀξιοπρέπεια δύο συναδέλφων των, ἐπιβάλλεται διὰ τῶν νομίμων μέσων νὰ ἐπιδιώξουν τὴν ἐπέμβασιν τῆς ἀσκούσης πειθαρχικὴν ἐξουσίαν ἀρχῆς.

Ο ΑΣΤΥΚΟΣ ΚΩΔΙΞ

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα,

Ἄσμενος ἀνέγνωσα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 108 φύλλον τῆς «Δικαιοσύνης», ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης κ. Ὑπουργός, προεδρεύσας τῶν ἀρξαμένων ἐργασιῶν τῆς ἐπὶ τοῦ Ἀστυκοῦ Κώδικος ἐπιτροπῆς, λίαν ὀρθῶς ὑπέδειξεν, ὅτι σκοπιμώτερον θὰ ἦτο ἂν αὐτοτελῆ τινα τοῦ Ἀστυκοῦ Δικαίου μέρη ἀπήρτιζον ἴδια νομοσχέδια, ἅτινα νὰ μετατραπῶσιν εἰς νόμους, ὅπως οὕτω θεραπευθῶσιν ἀπὸ τοῦδε ἐπείγουσαι ἀνάγκαι καὶ πληρωθῶσι τινὰ τῶν κενῶν, ἕνεκα τῶν ὁποίων αἱ συναλλαγαὶ οὐκ ὀλίγον δυσχεραίνονται. Ὡς δὲ λίαν ἐπείγοντα ἀναγράφει ἡ «Δικαιοσύνη» ὅτι ἐθεωρήθησαν τ' ἀφορῶντα τὰς διαθήκας, ἐπεξεργαζομένου τοῦ παλαιοῦ νομοσχεδίου συμφώνως καὶ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Γερμανικοῦ ἀστυκοῦ Κώδικος, καὶ τὰς βραχυχρονίους ἰδίως παραγραφάς. Πλήν, ἀνεξαρτήτως τοῦ ζητήματος κατὰ πόσον θ' ἀποβῇ χρήσιμος ἡ μονομανία νὰ μεταφέρωμεν παρ' ἡμῖν τὴν Γερμανικὴν ἀστυκὴν νομοθεσίαν, ἀφορῶσαν λαὸν ἄλλης φυλῆς, ἄλλου χαρακτῆρος καὶ βιοῦντα ὑπὸ ἄλλας συνθήκας, τοῦθ' ὅπερ δέον προηγουμένως νὰ σκεφθῶσιν οἱ ἁρμόδιοι, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μοὶ ἐνεποίησε βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἶνε, ὅτι μεταξὺ τῶν δεομένων ἐπειγούσης προνοίας ἀναγκῶν δὲν ἐκρίθη καὶ ὁ δικκανονισμὸς τοῦ διαζυγίου, ὅπερ παρ' ἡμῖν διέπεται ὑπὸ διατάξεων πιθανῶς καλῶν διὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐνομοθετήθησαν, ἀλλ' ἀποτελουσῶν σήμερον νομοθετικὸν ἐξάμβλωμα, διὰ τοῦ ὁποίου καταντᾷ ὁ γάμος ἁπλῆ συναλλαγὴ διαλυομένη συναινέσει τῶν μερῶν μὲ τὰς δῆθεν ἄνευ συναινέσεως καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ συζύγου μεταβάσεις εἰς τὰ θέατρα ἢ διανυκτερεύσεις εἰς ἄλλας οἰκίας πλὴν τῆς τῶν ἰδίων γονέων, καὶ ταῦτα, μολονότι διὰ τὴν σύναψιν τοῦ γάμου ἀπαιτεῖται ἐκκλησιαστικὴ ἱεροτελεστία, καθ' ἣν ὁ γάμος θεωρεῖται μυστήριον, ἐν ᾧ ἐν τῇ δημοκρατικῇ Γαλλίᾳ, ἔνθα πλήρης ὁ χωρισμὸς Ἐκκλησίας καὶ Κράτους, ὁ νεώτερος περὶ διαζυγίου νόμος δὲν περιέλαβε τὴν διάταξιν τοῦ Ναπολεοντείου Κώδικος, καθ' ἣν ἐπετρέπετο ἡ ἀμοιβαία συναινέσει διάζευξις, ὑπὸ ὅρους ὅμως καὶ διατυπώσεις. Τὰ παρ' ἡμῖν δ' ἰσχύοντα οὐχὶ σπανίως συντελοῦσι καὶ εἰς τὴν καταστρατήγησιν τοῦ νόμου, ὅστις ἀπαγορεύει τὴν ἀπαλλοτρίωσιν τῆς προικός, διαζευγνυομένων εἰκονικῶς τῶν συζύγων, συζευγνυμένων δὲ καὶ αὖθις ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπαλλοτρίωσιν τῶν προικῴων κτημάτων. Καὶ ἐνῷ τοιαῦτα λαμβάνουσι χώραν μεταξὺ ὁμογνωμούντων συζύγων, ἀντιθέτως ἐὰν ὑπάρχωσι σπουδαῖοι λόγοι καθιστῶντες τὴν συμβίωσιν ἀφόρητον, ὡς π. χ. ἐπὶ διεστραμμένου χαρακτῆρος ἑνὸς τῶν συζύγων, ἢ κακομεταχειρίσεως τῆς συζύγου, θεωρουμένης παρά τινων οὐχὶ ὡς συντρόφου τοῦ βίου, ἀλλὰ δούλης, διαζύγιον δὲν ἐπιτρέπεται ἐὰν δὲν ἔλαβε χώραν ἐπιβουλὴ κατὰ τῆς ζωῆς! Τούτων οὕτω δυστυχῶς ἐχόντων, δὲν νομίζετε, κ. συνάδελφε, ὅτι ἡ μᾶλλον ἐπείγουσα καὶ νομοθετικῆς προνοίας δεομένη ἀνάγκη εἶνε ὁ διακανονισμὸς τοῦ διαζυγίου συμφώνως πρὸς τὰ ἤθη, τὰ ἔθιμα καὶ τὰς κοινωνικὰς συνθήκας τῆς ἐποχῆς, νὰ παύσωσι δὲ ὅσα ἄτοπα καὶ ἀσχημίαι λαμβάνουσι χώραν μὲ τὴν κειμένην περὶ διαζυγίου νομοθεσίαν, ἐμπαιζομένου οὕτω τοῦ νόμου καὶ δὴ ἐν ζητήματι ἀφορῶντι αὐτὴν τὴν δημοσίαν τάξιν;

Ἐὰν ἡ «Δικαιοσύνη» συμμερίζηται ἐν προκειμένῳ τὰς ἐμὰς σκέψεις, εὐελπιστῶ ὅτι ἐρρωμένως θέλει τὰς ὑποστηρίζει, προσδίδουσα εἰς αὐτὰς τὸ κῦρος, ὅπερ ἀπέκτησε διὰ τῆς ἀξιοπρεποῦς καὶ εὐθαρσοῦς στάσεώς της καὶ τῆς νομικῆς μορφώσεως τῶν συνεργατῶν αὐτῆς, ἐν οἷς μετὰ χαρᾶς βλέπομεν νῦν προστεθέντα καὶ τὸν διαπρεπῆ νομομαθῆ, τὸν ἐπαξίως κατέχοντα τὴν ἕδραν τῆς Ἀνωτάτης Εἰσαγγελικῆς Ἀρχῆς.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 3 Νοεμβρίου 1908.

Διατελῶ μετ' ἰδιαζούσης ἐκτιμήσεως

Σ. Σ. Λάσκαρις

Πρόεδρος τοῦ Δικηγ. Συλλόγου Κερκύρας

Σ. Δ. Οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι τόσον ἐν τῇ ἀστυκῇ ἡμῶν νομοθεσίᾳ ὅσον καὶ ἐν τῇ δικονομικῇ καὶ ἐμπορικῇ, τὰ κενὰ καὶ πλείονα τοῦ ἑνὸς εἶνε καὶ ταχίστης δέονται πληρώσεως καὶ μεταρρυθμίσεως, ἂν δ' ὑποτεθῇ ὅτι αἱ περὶ διαζυγίου διατάξεις παριστῶσι θέαμα κοινωνίας διεπομένης ἐν τῇ σχέσει ταύτῃ ὑπὸ νομοθετημάτων ἐμπνευσθέντων ὑπ' ἀρχῶν ἐποχῆς ἀπὸ αἰώνων νεκρᾶς, ὡς λίαν εὐστόχως παρατηρεῖ ὁ ἐν Κερκύρᾳ δικηγόρος καὶ Πρόεδρος τοῦ αὐτόθι δικηγορικοῦ συλλόγου κ. Σ. Λάσκαρις, ἕκαστος ἐξ ἡμῶν εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἀνασύρῃ ἐκ τῆς νομοθεσίας ἡμῶν δωδεκάδας καὶ ἑκατοντάδας τοιούτων εἰκόνων, ἀκριβῶς δ' ἕνεκα τῆς τοιαύτης τῆς νομοθεσίας ἡμῶν καταστάσεως, ἀπὸ δεκαετηρίδων ἤδη ἔχει καταστῇ ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη τῆς κωδικοποιήσεως. Ἂν ἑπομένως, ὡς ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἀνεγράψαμεν, ἐλήφθη τῇ ὑποδείξει τοῦ κ. ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ πρόνοια περὶ τούτων ἢ ἐκείνων τῶν μερῶν τῆς νομοθεσίας ἡμῶν, τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι τὰ σημεῖα ταῦτα ἐκρίθησαν ὡς τὰ μᾶλλον σοβαρὰ ἢ ὡς τὰ μόνα, ἀλλ' ὅτι ἡ διαρρύθμισις αὐτῶν ἐθεωρήθη ὡς εὐχερεστέρα, ἀφοῦ ἡ ἐπὶ τοῦ Ἀστυκοῦ Κώδικος ἐπιτροπὴ εἶχεν ἤδη συμπληρώσει τὴν ἐπ' αὐτῶν ἐργασίαν.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν ὅλην διετέλεσεν Ἀρχειοφύλαξ παρὰ τῷ Πρωτοδικείῳ Ἀθηνῶν ὁ Σοφοκλῆς Κριτοβουλίδης, ὅστις γέρων ἤδη ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἕνεκα τούτου πεινῶν καὶ γυμνητεύων περιφέρεται εἰς τοὺς διαδρόμους τῶν Δικαστηρίων τείνων τὴν χεῖρα διὰ νὰ λάβῃ ἔστω καὶ ἓν δεκάλεπτον. Ὁ ὑψηλὸς καὶ κυφὸς γέρων, ὅστις περιφέρεται ἀνὰ τὰ διάφορα κέντρα πωλῶν λαχεῖα τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου, οὗτινος τὸ ὄνομα μοὶ διαφεύγει ἤδη, μὲ ἔκπληξίν μου ἤκουσα νὰ καταθέτῃ ἐξεταζόμενος ὡς μάρτυς ὅτι πρὸ πεντηκονταετίας ἦτο Εἰρηνοδίκης.

Αἱ πληροφορίαι μου περὶ ἀμφοτέρων τούτων ὡς ὑπαλλήλων εἶνε ὅτι ὑπῆρξαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος ἀκέραιοι. Καὶ ἀντί, ὡς ἦτο φυσικὸν καὶ ὡς θὰ συνέβαινεν ἐν πάσῃ ἄλλῃ πολιτείᾳ ν' ἀμειφθῶσι, παρ' ἡμῖν στεροῦνται καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου ἀναγκαζόμενοι νὰ ἐπαιτῶσι.

Τὸ θέαμα τῶν δύο τούτων δικαστικῶν ὑπαλλήλων, ὡς καὶ ἄλλων τοιούτων ἐν ὑπηρεσίᾳ ἢ ἐκτὸς αὐτῆς, τὸ μοναδικὸν ὑποθέτω ἐν τῷ κόσμῳ παράδειγμα τοῦ Ἀρεοπαγίτου Σκαλιστήρη, καὶ πλεῖσται ἄλλαι περιστάσεις, μοὶ ὑπενθυμίζουσι πάντοτε τὴν ἀστοργίαν τῆς πολιτείας, ἥτις, ἐν ᾧ διατρέφει τόσους καὶ τόσους κηφῆνας, πλουσίαν παρέχουσα τὴν ἀμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν, αἵτινες **δὲν** τῇ προσφέρονται, ἐν τούτοις οὐδαμῶς οὐδέποτε ἐμεριμνήσε περὶ τῆς ἀμοιβῆς καὶ τῆς βελτιώσεως τῆς θέσεως τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, εἰς οὓς εἶναι διαπεπιστευμένα σπουδαῖα καὶ πολύτιμα συμφέροντα.

Τὸ δεκάδραχμον καθ' ἑκάστην. τὸ ὁποῖον δίδει ἡ πολιτεία πρὸς τὸν Πρωτοδίκην, κερδίζει καὶ ὁ ξυλουργὸς καὶ ὁ σιδηρουργὸς καὶ ὁ ἀμαξηλάτης καὶ αὐτὸς ὁ ἀχθοφόρος τοῦ τελωνείου· ἔχω δὲ ὑπ' ὄψιν μου ὅτι διὰ τοὺς χειράνακτας, οἵτινες δὲν ἔχουσι τὰς κοινωνικὰς ἀνάγκας τοῦ δικαστοῦ, τὸ δεκάδραχμον ἔχει διπλασίαν καὶ τριπλασίαν ἀξίαν. Ἀφίνω τοὺς ὑπαλλήλους τῶν Τραπεζῶν καὶ τῶν ἐμπόρων, οἵτινες μὲ μικρὰ διανοητικὰ ἐφόδια καὶ μὲ μάθησιν μὴ ἐξικνουμένην πολλάκις πέραν τῶν τεσσάρων πράξεων τῆς ἀριθμητικῆς, κερδίζουν πλειότερα τῶν δικαστῶν.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν Εἰρηνοδίκην, ὁ νόμος καὶ ἡ πολιτεία τὸν θέλουν ἀξιοπρεπῆ, ἔντιμον, ἀδίκαστον, καὶ ἐν τούτοις τρώγοντα ἀκρίδας καὶ μέλι ἄγριον, τὸ ὁποῖον νὰ συλλέγῃ μόνος του. Τῷ παρέχει ἓν πεντάδραχμον καθ' ἑκάστην, μὲ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ζήσῃ αὐτὸς καὶ ἡ πενταμελὴς ἐνίοτε οἰκογένειά του, τὴν ὁποίαν ὀφείλει ὡς Ἀθίγγανος νὰ μεταφέρῃ ἕνεκα τῶν συχνῶν μεταθέσεων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, πολλάκις διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον, ὅτι δὲν μετέβη εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐν τῇ ἕδρᾳ τοῦ Εἰρηνοδικείου ἀντιπροσώπου τοῦ βουλευτοῦ.

Ἐὰν θέλωμεν δικαιοσύνην ἀνεπηρέαστον, πρέπει νὰ μεριμνήσωμεν περὶ τῆς ὑλικῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ δικαστοῦ, ὅπερ εἶναι ζήτημα οὐχὶ καὶ τόσον δύσλυτον. Ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ αὐξήσεως τῶν μισθῶν τῶν ἀξιωματικῶν, τὸ πρᾶγμα βεβαίως παρέχει δυσκολίας λόγῳ τῆς πληθύος αὐτῶν καὶ τῶν μεγάλων ποσῶν, ἅτινα θ' ἀπητοῦντο πρὸς τοῦτο. Προκειμένου ὅμως περὶ τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, οἵτινες εἶνε εὐάριθμοι σχετικῶς, τὸ πρᾶγμα διαφέρει.

Ὁ ἀληθῶς σοφὸς Εἰσαγγελεὺς τοῦ ἈρείουΠάγου κατ'ἐπανάληψιν ἤδη προτείνει τὴν ἐλάττωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Ἐφετῶν ἀπὸ πέντε εἰς τρεῖς καὶ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν ἀπὸ ἑπτὰ εἰς πέντε, ὡς καὶ τὴν κατάργησιν τινῶν περιττῶν δικαστηρίων ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ τῶν δικαστῶν. Νομίζω δὲ ἀκαταμάχητα τὰ ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα εἰς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης του φέρει. Τοιουτοτρόπως, προϊόντος τοῦ χρόνου, ἄνευ προσθέτου ἐκ μέρους τοῦ Κράτους δαπάνης, θέλει αὐξηθῇ ὁ μισθὸς τῶν δικαστῶν διὰ τῆς προσθήκης τῶν ἀντιμισθιῶν τῶν καταργουμένων θέσεων εἰς τοὺς μισθοὺς τῶν ἐν ἐνεργείᾳ δικαστικῶν ὑπαλλήλων.

Καὶ ἐὰν ἡ Κυβέρνησις, λόγῳ τῶν ἐνδεχομένων ἀντιδράσεων ἢ ἐξεγέρσεων, διστάζῃ νὰ καταργήσῃ ὡρισμένα Πρωτοδικεῖα ἢ Εἰρηνοδικεῖα καὶ τὸ ἓν τῶν Ἐφετείων, ὡς θέλει ὁ κ. Εἰσαγγελεύς, οὐδεμίαν ὅμως ἀντίδρασιν ὑποθέτω ὅτι θὰ εὕρῃ εἰς τὸν περιορισμὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν καὶ Ἐφετῶν. Ἂς γείνῃ πρὸς τὸ παρὸν ἡ ἀρχὴ τῶν τοιούτων μεταρρυθμίσεων καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου δύναται νὰ γείνῃ καὶ ἡ κατάργησις τῶν περιττῶν δικαστηρίων.

Ἔχω ὑπ' ὄψιν μου τὴν ἔκθεσιν τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Βουλῆς ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ παρελθόντος ἔτους, τὴν μόνην μέχρι τοῦδε λεπτομερῆ καὶ ἀναλυτικωτάτην, ἐν ᾗ καίτοι ἀναγνωρίζεται ὅτι ἡ ἀντιμισθία τῶν δικαστῶν εἶνε ἀνεπαρκής, ἐν τούτοις οὐδεμίαν σκέψιν ποιεῖται αὕτη περὶ τῆς αὐξήσεως αὐτῆς. Περιορίζεται μόνον εἰς φράσεις ἐπαινετικὰς περὶ τῶν δικαστῶν ὡς ἑξῆς: «Κατὰ τὴν κρίσιν τῆς ἐπὶ τοῦ προϋπο»λογισμοῦ ἐπιτροπῆς τὸ Κράτος δικαιοῦ»ται ὅπως σεμνύνηται ἐπὶ τοῖς δικαστι»κοῖς αὐτοῦ λειτουργοῖς, ἐκτελοῦσι μετὰ » παραδειγματικῆς ἀφοσιώσεως τὸ ἀνα» τεθειμένον αὐτοῖς σεμνὸν καὶ ἱερὸν κα» θῆκον ὑπὸ περιστάσεις τοσούτῳ μειο» νεκτικὰς καὶ ἐπ' ἀντιμισθίᾳ ὑλικῇ » γλίσχρῳ. Ἔχει ὅμως ἡ πολιτεία τὸ » καθῆκον ἵνα μεριμνήσῃ ὑπὲρ τῶν δικα» στῶν αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δ' αἱ οἰκονομι» καὶ περιστάσεις δὲν παρέχουσιν ἐνθάρ» ρυνσιν πρὸς ἐπαύξησιν τῶν μισθοδο» σιῶν, τοὐλάχιστον ἐπιβάλλεται ὁ δια» κανονισμὸς τῶν λοιπῶν ζητημάτων, » ἅτινα πρόκεινται πρὸς μείωσιν τοῦ γοή» τρου τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας». Δηλαδὴ ἡ Βουλὴ καὶ τὸ Κράτος ἀπονέμει τοῖς δικαστικοῖς ὑπαλλήλοις ἀφειδῶς ἐπαίνους, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἀτυχῶς δὲν ἔχουσι χρηματικὴν ἀξίαν. Πάντες ἀναγνωρίζομεν ὅτι ὁ δικαστὴς δὲν ἀμείβεται ἐπαρκῶς, ἀλλ' εἰς πρακτικωτέρας καὶ ἀποτελεσματικωτέρας σκέψεις οὐδέποτε προέβημεν.

Ἐπιτραπήτω μοι νὰ προβῶ εἰς τὴν κάτωθι σκέψιν, φέρων ἐπὶ τοῦ τάπητος ζήτημα καὶ ἄλλοτε συζητηθέν. Περίπου παγίως δαπανῶνται διὰ τὴν δικαιοσύνην ἓξ ἑκατομμύρια ἐτησίως, ἤτοι ἓν ἑκατομμύριον διὰ τὰ Πρωτοδικεῖα, ἓν διὰ τὰ Εἰρηνοδικεῖα, τρία διὰ τὰ ἔξοδα τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης καὶ ἓν διὰ τὰ Ἐφετεῖα, Ἄρειον Πάγον καὶ λοιπὰ ἔξοδα. Νομίζω ὅτι τὰ ἔξοδα τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης ἠδύναντο σημαντικώτατα νὰ ἐλαττωθῶσιν, ἐὰν ἀντὶ νὰ μεταβαίνωσιν οἱ κατηγορούμενοι καὶ οἱ μάρτυρες εἰς τὴν ἕδραν τῶν δικαστηρίων, τοὐναντίον τὰ δικαστήρια, ἰδίως τὰ Πλημμελειοδικεῖα, νὰ περιέρχωνται τὸν νομόν, ἐν ᾧ εἶνε ἐγκαθιδρυμένα. Ἤδη, ὅτε ἡ συγκοινωσία ἐξυπηρετεῖται διὰ τῶν σιδηροδρόμων ἐπαρκῶς, τοὐλάχιστον δι' ὡρισμένα μέρη δύναται νὰ γείνῃ τοῦτο. Καὶ ἡμίσεως μόνον ἑκατομμυρίου οἰκονομία ἐὰν ἐπέλθῃ, δύναται τὸ ποσὸν τοῦτο νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς ἐπαύξησιν τῶν μισθῶν τῶν δικαστῶν. Δὲν λέγω ὅτι ἡ προτεινομένη λύσις εἶνε ἀπολύτως ὀρθή, καὶ ὅτι δὲν εἶνε ἐπιδεκτικὴ ἀντιρρήσεων. Νομίζω μόνον ὅτι ἀξίζει νὰ μελετηθῇ τὸ πρᾶγμα. Ἡ ἐνδεχομένη ἀντίρρησις ὅτι δὲν εἶνε ἀξιοπρεπὲς νὰ ταξειδεύῃ ἡ Δικαιοσύνη καὶ ὅτι ἡ Θέμις δὲν πρέπει νὰ ᾖ φερέοικος, δὲν εὑρίσκω νὰ ᾖ βάσιμος καὶ σοβαρά Εἰς πάσας τὰς πόλεις καὶ κωμοπόλεις τῆς Ἑλλάδος δύναται νὰ εὑρεθῇ αἴθουσα κακουργιοδικείου, ὁποία ἡ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐρειπίου, ὡς καὶ ὅμοιαι μὲ ἐκείνας αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν ναὸν τῆς Θέμιδος ἐν ταῖς ἐπαρχίαις σήμερον.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

ΕΝ ΑΚΑΤΑΛΟΓΙΣΤΟΝ ΠΟΛΥ ΛΕΛΟΓΙΣΜΕΝΟΝ

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Στρατοδικείου, δι' ἧς τὸ ἐξωθῆσαν εἰς τὸ ἔγκλημα ἐλατήριον, ἤτοι τὸ περιεχόμενον τοῦ δόλου, ἐθεωρήθη νόμιμος λόγος δικαστικῆς συγγνώμης καὶ ἀπολύσεως τῶν δραστῶν τοῦ ἐγκλήματος, κρινομένη ἀπολύτως, πολὺ δικαίως ἐξήγειρε τὴν κοινὴν ἔκπληξιν καὶ προεκάλεσε διὰ μίαν φορὰν ἀκόμη δυσμενῆ κατὰ τοῦ θεσμοῦ τῶν Στρατοδικείων σχόλια. Διότι ἡ βεβαίωσις τοῦ ἐγκληματικοῦ σκοποῦ, ὅστις ἐν τῇ δικασθείσῃ πράξει ἦν ἡ ἐπίτευξις προβιβασμοῦ διὰ τῆς μεθόδου τῆς ἀνδραγαθίας, ἔδει νὰ ἐπιβαρύνῃ τὴν θέσιν τῶν κατηγορουμένων ἀντὶ νὰ χορηγήσῃ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, κριθεῖσα ὡς αἰτία ἐπαγαγοῦσα πλήρη τοῦ καταλογισμοῦ ἀποκλεισμόν.

Ἀλλὰ πρὸς δικαίαν κρίσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀνάγκη πρότερον νὰ ἐξετασθῇ, ἂν οἱ φονεύσαντες ληστὴν ἐπικεκηρυγμένον, ὃν ἤδη εἶχον συλλάβῃ καὶ ἐτήρουν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν φύλαξιν αὐτῶν, διέπραξαν ἀξιόποινον πρᾶξιν, διότι ἐν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν ἡ πρᾶξις εἶνε ποινικῶς ἀνεύθυνος, τοιαύτην δ' ἔσχον γνώμην καὶ οἱ στρατοδίκαι, εἶνε προφανές, ὅτι ἡ ἀπόφασις αὐτῶν ἐσκόπει νὰ διαπιστώσῃ δικαστικῶς τὴν ὕπαρξιν ἰδιοτελείας ὡς ἐλατηρίου οὕτω στυγερᾶς ἠθικῶς πράξεως, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς πρόκριμα τοῦ διοικητικοῦ κατ' αὐτῶν ἐλέγχου.

Ἡ ἐνώπιον τοῦ Στρατοδικείου συζήτησις ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ νόμου τοῦ 1871 περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας, καθ' ὃ «διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν κατάδειξιν, τὴν σύλληψιν ἢ τὸν φόνον ληστοῦ ὁρίζεται χρηματικὴ

ἀμοιβὴ» προάγει δύο κυρίως προέχοντα καὶ ἐξεταστέα θέματα πρὸς ἀσφαλῆ ἑρμηνείαν τοῦ ἄρθρου τούτου. Καὶ δή, δύναται πᾶς τις ἢ μόνον οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν καταδίωξιν νὰ συλλαμβάνωσιν ἢ νὰ φονεύωσι λῃστήν; Καὶ δεύτερον, ἐπιτρέπεται ἀπολύτως ὁ φόνος λῃστοῦ, ἢ μόνον, ὅταν ἀνθίσταται κατὰ τῶν ἐπιχειρούντων τὴν σύλληψιν αὐτοῦ;

Τὸ ἄρθρον τοῦτο περιέχεται ἐν τῷ Β' Κεφαλαίῳ τοῦ νόμου ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ποιναὶ καὶ ἀμοιβαὶ τῶν ἐπὶ τῆς καταδιώξεως τῆς λῃστείας». Ἐκ τούτου ἠδύνατό τις νὰ συναγάγῃ προχείρως τὴν περιοριστικὴν ἑρμηνείαν, καθ' ἣν μόνον οἱ τὴν καταδίωξιν ἐντεταλμένοι δικαιοῦνται εἰς σύλληψιν ἢ φόνον, ὅπως ἄλλως ὑπαγορεύεται καὶ ὑπὸ τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου καὶ τοῦ πολιτεύματος. Ἀλλ' ἡ εἰς κεφάλαια κατάταξις τῶν ἄρθρων εἰς πάντας τοὺς νεωτέρους νόμους οὐδέποτε παρατηρεῖται μετὰ σκοπιμότητος γινομένη, ὥστε νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπ' αὐτῶν ὁ παραδεδεγμένος ἑρμηνευτικὸς κανὼν ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τῶν κεφαλαίων. Αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄρθρον 12 ὁμιλεῖ καὶ περὶ ἀμοιβῆς καταδεικτῶν, οἵτινες δὲν εἶνε ἐκ τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν καταδίωξιν. Ἄλλως δὲ ἐκ τῆς γενομένης ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεως ἐξάγεται σαφῶς, ὅτι διὰ τοῦ νόμου περὶ λῃστείας ἐσκοπεῖτο ἡ διὰ παντὸς τρόπου ἐξολόθρευσις τοῦ κακοῦ, αὐτὸς δὲ οὗτος ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κ. Κοντόσταυλος ὁμολογεῖ «μετὰ στενοχωρίας καὶ μετὰ δυσκολίας καὶ μετὰ κόπου ὑποστηρίζω τὸ νομοσχέδιον, διότι αἱ ἐν αὐτῷ καθιερούμεναι ἀρχαὶ ἐξεγείρουν τὰ αἰσθήματά μου.... Μὲ τὸ μέτρον τῆς ἀνάγκης θὰ κρίνωμεν τὸ νομοσχέδιον καὶ ὄχι μὲ τὸ μέτρον τοῦ κοινοῦ δικαίου». Ἐκ τούτου δὲ καταδείκνυται, ὅτι πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ τοῦ δικαίου ἀφέθησαν κατὰ μέρος, αἰσθητὴ δ' ἀβαρία ἐγένετο καὶ τῶν παραδεδεγμένων ἠθικῶν ἀρχῶν. Ὁ δὲ εἰσηγητὴς τοῦ νομοσχεδίου ἀοίδιμος Κουμουνδοῦρος ἀπεριφράστως λέγει, ὅτι διὰ τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ α' ἄρθρου «ἡ Βουλὴ παρεδέχθη μίαν κατάστασιν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους πᾶς τις δύναται νὰ συλλάβῃ, καὶ πληρόνεται μάλιστα, ἢ τοὺς φονεύει ἀνθισταμένους, ἀλλὰ καὶ μὴ ἀνθισταμένους δὲν τιμωρεῖται, νομίζω, ἂν φονεύσῃ». Σημειωτέον, ὅτι δὲν ἐτέθη κἂν ὑπὸ συζήτησιν ἐν τῇ Βουλῇ ἂν ἐπιτρέπεται φόνος καὶ τοῦ μὴ ἀνθισταμένου λῃστοῦ, ἀλλ' ἐπεισοδιακῶς καὶ ὡς ἐπιχείρημα εἰς παρακδοχὴν παρακατιόντος ἄρθρου ἐγένετο ἡ δήλωσις αὕτη τοῦ Κουμουνδούρου, ἣν βοῇ ἐπεδοκίμασαν οἱ βουλευταί.

Προφανῶς δέ, ὅταν ἀπολύτως τίθεται ἐν τῷ νόμῳ ἡ σύλληψις ἢ ὁ φόνος ὡς δικαίωμα παντὸς πολίτου ἐπαγόμενον μάλιστα καὶ ἀμοιβήν, εἶνέ τι αὐθαίρετον νὰ τεθῶσι διαστολαὶ καὶ προϋποθέσεις δι' ἑκάτερον τούτων, μὴ ὑπάρχουσαι, ἀλλ' οὐδὲ κἂν ἀπορρέουσαι ἐκ τοῦ νόμου. Βεβαίως ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ἐσκόπει ὁ νόμος νὰ καθιερώσῃ καὶ τὸν φόνον, ἄνευ ἐνδεδειγμένης ἀνάγκης. Ἀλλ' ἐν ᾧ πνεύματι συνετάγη, ἀπέφυγε νὰ θέσῃ περιορισμούς, ὥστε καὶ τοῦ μὴ ἀνθισταμένου λῃστοῦ ὁ φόνος, ἂν δὲν ἐνδείκνυται, βεβαίως δὲν τιμωρεῖται, ἐφ' ὅσον ἐκ τοῦ νόμου δὲν ἀπορρέει ρητῶς τὸ τιμωρητόν.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἔννοια, ἣν ἔκπαλαι ἔδωκαν εἰς τὸν νόμον καὶ ζώντων ἔτι ἐκείνων, οἵτινες εἰσηγήσαντο αὐτὸν ἐν τῇ Βουλῇ, καὶ πλειστάκις ἐδόθησαν ἀμοιβαὶ εἰς πολίτας φονεύσαντας λῃστὰς παραδοθέντας πρότερον ἢ καὶ συλληφθέντας.

Καὶ εὐλόγως, ὅταν ὁ νόμος ἐν ἀνάγκῃ, εἶνε ἀληθές, ἐνδεικνύῃ τὸν φόνον, ἀλλὰ τὴν ἀνάγκην ἐπαφίησιν εἰς τὴν διακριτικὴν ἐκτίμησιν ἑκάστου, ἀνεξέλεγκτον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει καὶ ἀνυπεύθυνον.

Ταῦτα βεβαίως οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον μειοῦσι τὴν ἠθικὴν εὐθύνην τοῦ ἀφαιροῦντος τὴν ζωὴν ἀνθρώπου παραδοθέντος ἢ συλληφθέντος καὶ ἀκινδύνου πλέον. Διαφέρει ἡ περίστασις, καθ' ἣν φονεύεται λῃστὴς συλληφθεὶς ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας ἀρχῆς, διότι ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς συλλήψεως ὑπήχθη ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς πολιτείας.

Ἵνα λοιπὸν συμπεράνωμεν παρατηροῦμεν, ὅτι ἂν καὶ οἱ στρατοδίκαι ὁμοίως ἔκριναν, ὅτι ἡ πρᾶξις τῶν κατηγορηθέντων ἦτο νόμῳ ἀνέγκλητος, ἡ περὶ ἀκαταλογίστου αὐτῶν ἀπόφασις ἦν πολὺ λελογισμένη διὰ τὰ περαιτέρω κατὰ τῶν τοιούτων φονέων διοικητικὰ μέτρα.

Πολύβιος Λαγοπάτης

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Αἱ ἀρχαὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς

Ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ἔσχε τὴν εὐμενῆ καλωσύνην νὰ ἀκροασθῇ τὴν ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις δικηγόρων ἐπιτροπήν, τὴν μεταβᾶσαν παρ' αὐτῷ κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα ὅπως τῷ διατυπώσῃ τὰς μέχρι βεβαιότητος ἐξικνουμένας ὑπονοίας τῶν ἐν Ἀθήναις δικηγόρων, ὅτι ἡ ἐν Λεβαδείᾳ σύλληψις τῶν δικηγόρων κ. κ. Λουκᾶ Νάκου καὶ Γ. Σπυροπούλου ὑπῆρξεν οὐχὶ ἀποτέλεσμα τῆς πεποιθήσεως ἢ καὶ τῶν ἁπλῶν ἀκόμη ὑπονοιῶν τῆς ἀνακριτικῆς ἀρχῆς, ὅτι ἔχει πρὸ αὐτῆς ὑπόπτους κακουργήματος, ἀλλ' ἀποτέλεσμα αὐθαιρεσίας, πρὸς θεραπείαν προσωπικῶν ἀντεκδικήσεων. Δὲν ἔπραξε δὲ μόνον τοῦτο ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ἤτοι τὸ νὰ ἀκροασθῇ εὐμενῶς τὴν ἐν λόγῳ ἐπιτροπήν, ἀλλὰ μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτόν, κατὰ τὰς ἀνωμάλους πρὸ πάντων περιστάσεις, εὐτολμίας, δὲν ἐδίστασε καὶ τὰς ἀρχάς του ἀκόμη νὰ ἀναπτύξῃ εἰς αὐτήν. Συνοψίζονται δὲ αἱ ἀναπτυχθεῖσαι αὗται τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ἀρχαὶ εἰς τὴν ἔννοιαν ἢ καὶ τὸ ἀξίωμα ἢ καὶ τὴν θεωρίαν, ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν δρᾷ ἡ ἀνακριτικὴ καὶ ἡ καταδιωκτικὴ ἐν γένει ἀρχή, πᾶσα ἄλλη ἀρχή, οὔτε ὦτα, οὔτε βλέμμα, οὔτε βραχίονας πειθαρχικοὺς εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ ἔχῃ, μόνον δέ, ὅταν ἀποτελεσθῇ τὸ ἐπὶ μικρὸν ἢ καὶ μακρὸν διάστημα χρόνου παραταθὲν ἔργον τῆς ἀνακριτικῆς ἢ καταδιωκτικῆς ταύτης ἀρχῆς, τότε καὶ μόνον εἶνε νοητὴ κίνησίς τις τῶν πειθαρχικῶν βλεμμάτων ἢ βραχιόνων. Εὐτυχῶς καὶ διὰ τοὺς ἐν Λεβαδείᾳ συλληφθέντας καὶ διὰ τὴν μετὰ τόσης εὐμενείας ὑπὸ τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν εἰς ἀκρόασιν γενομένην δεκτὴν ἐπιτροπὴν τῶν ἐν Ἀθήναις δικηγόρων, ἡ ἐν Λεβαδείᾳ καταδιωκτικὴ ἀρχή, μόνον τὸ ἐκ τοῦ Συντάγματος παρεχόμενον αὐτῇ τριήμερον ἔσχε τὴν καλωσύνην νὰ ἐξαντλήσῃ, οὕτω δὲ οἱ βραχίονες τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας ἴσως δὲν παραστῇ ἀνάγκη νὰ καταπονηθῶσιν, ἀφοῦ δὲν πρόκειται ἢ περὶ **Συνταγματικῆς** συλλήψεως, ἔστω καὶ διὰ προσωπικοὺς λόγους, ὡς οἱ ἐν Ἀθήναις δικηγόροι ἐπίστευσαν, δύο ἀνθρώπων καὶ μάλιστα... δικηγόρων!

Τὸ δικαστικὸν τέταρτον

Κατὰ μίμησιν τοῦ γνωστοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ τετάρτου, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον αἱ παραδόσεις τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἄρχονται ἐν τέταρτον βραδύτερον τῆς ὡρισμένης ὥρας, παρήχθη καὶ τὸ δικαστικὸν τέταρτον, τὸ ἐνίοτε καὶ εἰς ἡμίσειαν ὥραν μεταβαλλόμενον, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἀπολύτως αἱ συνεδριάσεις τῶν δικαστηρίων μας ἄρχονται κατὰ τὴν ὥραν ἀκριβῶς τὴν ὑπὸ τοῦ προγράμματος ὁριζομένην. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ, λίαν διεσταλμένη ἑρμηνεία ἐδόθη ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ ἐκ τοῦ τετάρτου τούτου δικαιώματος, καθότι αἱ συνεδριάσεις τοῦ ἀνωτάτου ἡμῶν δικαστηρίου, αἱ κατὰ τὸ πρόγραμμα ἀρχόμεναι τὴν 9ην πρωϊνήν, οὐχὶ σπανίως ἄρχονται ὀλίγα λεπτὰ πρὸ τῆς δεκάτης, γεγονὸς ὅπερ ἐξηνάγκασε τοὺς ὄχι ὀλίγον πολυασχόλους παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ δικηγοροῦντας, νὰ συνυπογράψωσιν ἀναφορὰν δι' ἧς παρακαλοῦσιν ὅπως ὁρισθῇ ὥρα συνεδριάσεων ἡ δεκάτη. Εὐχόμεθα ὄχι μόνον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀναφορά, ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτὴν νὰ μὴ ἄρχωνται αἱ συνεδριάσεις τὴν... δεκάτην καὶ ἡμίσειαν!

ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΓΝΩΜΗ

Ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Δικαιοσύνης» κατεχωρίσθησαν δύο δημοσιεύματα, τὸ ἓν ὑπὸ τὸν τίτλον «Λύσις Ἀπορίων» φέρον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ κ. Ἀναγνωστοπούλου, πρωτοδίκου, τὸ ἕτερον δὲ ὑπὸ τὸν τίτλον «Δικαιοσύνη καὶ Πολιτική», ἐν ᾧ καὶ μία ἐπιστολὴ τοῦ κ. Καρπετοπούλου, βουλευτοῦ. Περὶ ἀμφοτέρων ἐξεδήλωσε τὰς παρατηρήσεις της ἡ «Δικαιοσύνη» καὶ ὑπὸ τὴν εὐθύνην τοῦ ὑποφαινομένου, ἔχοντος τὴν τιμὴν νὰ ᾖ ἐκ τῶν ἐποπτῶν τῆς ὕλης καὶ ὑπευθύνων διὰ τὰ ἐν τῇ «Δικαιοσύνῃ» δημοσιευόμενα. Ἐν τούτοις ἐπεφυλαξάμην προσωπικὴν γνώμην ἐπὶ πλέον, ἣν νομίζω καθῆκον νὰ διατυπώσω ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης.

Α'. Ἐπὶ τῶν ἀπορίων

Ὁμολογεῖ ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος, ὅτι κατὰ τῶν δύο ὑπαλλήλων τοῦ κ. Πασελίδου βαρεῖται προέκυπτον ὑπόνοιαι. Ἀπαντᾷ δέ, ὅτι οἱ ὑπάλληλοι ἐκεῖνοι «πιθανῶς νὰ προέβησαν εἰς κλοπὴν ἢ οἵαν δήποτε ἄλλην κατάχρησιν ἐμπιστοσύνης». Ἀλλ' ἤθελεν ἐρωτήσῃ τις, ἠρεύνησεν ἡ Ἀνάκρισις πρὸς διακρίβωσιν τῆς αἰτίας ταύτης, δι' ἣν πιθανῶς προέβησαν εἰς τὸν ἐμπρησμὸν οἱ δύο ἐκεῖνοι ὑπάλληλοι; Καὶ εἰς ποῖα συμπεράσματα εἶχε καταλήξει ἐπὶ τούτου ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος, κατὰ τὸ διάστημα, καθ' ὃ ἐνήργει τὴν ἀνάκρισιν; Ἕνεκα δὲ ποίου λόγου δὲν ἐνόμισεν, ὅτι περὶ τοιαύτης αἰτίας τοῦ ἐγκλήματος κυριώτατα θὰ διεφώτιζε τὴν ἀνάκρισιν ὁ κ. Πασελίδης, ὥστε τοὐλάχιστον ὡς μάρτυς νὰ κληθῇ εἰς ἐξέτασιν; Εἶχε δὲ ἢ δὲν εἶχε πληροφορηθῇ ἡ Ἀνάκρισις, ὅτι καὶ μετὰ τὸν ἐμπρησμὸν ὁ κ. Πασελίδης διέκειτο φιλικώτατα μετὰ τῶν δύο προφυλακισθέντων ὑπαλλήλων του, ὅτι δὲ κοινόν, ἕνα καὶ τὸν αὐτόν, εἶχον δικηγόρον, καὶ τῶν τριῶν προασπίζοντα τὰ δίκαια; Αὐτοπροσώπως δὲ ὁ κ. Πασελίδης ἐζήτησε τὸ πιστοποιητικόν, ἢ ὁ ρηθεὶς δικηγόρος του, ὅστις καὶ ἔλαβεν αὐτό;

Εἶνε πλέον ἢ ἀξιέπαινον ὅτι μετὰ σπουδῆς καὶ διακριτικότητος ἠρευνήθησαν οἱ λόγοι τῆς ἀθωότητος τοῦ κ. Πασελίδου, ὡς βεβαιοῖ ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος. Ἀλλὰ διατί δὲν θὰ ἦτο ἐξ ἴσου ἀξιέπαινον νὰ ἐρευνηθῶσι μετὰ μείζονος σπουδῆς οἱ λόγοι τῆς ἀθωότητος τῶν προφυλακισθέντων ἤδη δύο ὑπαλλήλων του, περὶ ὧν βεβαίως θὰ ἐβεβαίου οὗτος ὅτι οὔτε ἔκλεψαν οὔτε εἰς οἵανδήποτε κατάχρησιν ἐμπιστοσύνης ὑπέπεσον; Διότι ἡ ἀθωότης τοῦ κ. Πασελίδου ἀναμφιβόλως δὲν συνήχθη ἐκ τῆς δεδικαιολογημένης ἀπουσίας του, ἐντείνεται δὲ μάλιστα ἡ ἀπορία ἐκ τοῦ ὅτι τὸ δεδικαιολογημένον τοῦτο εὑρίσκει ὡς ἐπιχείρημα ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος.

«Τούτων ἕνεκα, λέγει ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος, ὅταν προσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου κατ' ἐντολὴν τοῦ κ Εἰσαγγελέως καὶ μοὶ ἐζήτησε νὰ πιστοποιήσω ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐνώπιόν μου κατηγορία ἐναντίον του τὸ ἔπραξα». Ἰδοὺ ὅτι ἄλλαι ἀπορίαι γεννῶνται· α') ὁποία τις ἦτο ἡ ἐντολὴ τοῦ κ. Εἰσαγγελέως, ἔγγραφος ἢ προφορική, καὶ διὰ τίνος μετεβιβάσθη; β') διατί δὲν ἔδωκε τὸ πιστοποιητικὸν ὁ κ. Εἰσαγγελεύς, ὅστις ἦτο καὶ ἁρμοδιώτερος, καὶ διατί τοὐλάχιστον δὲν συνυπέγραψε τὸ πιστοποιητικόν; γ') πῶς νῦν λέγει ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος «δὲν ὑπάρχει ἐνώπιόν μου κατηγορία», ἀφοῦ ἐπιστοποίησεν ἁπλῶς καὶ ἀπολύτως «δὲν ὑπάρχει;»

«Ἀλλὰ διὰ τοῦ πιστοποιητικοῦ αὐτοῦ, λέγει ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος, δὲν ἐσκόπουν, οὐδὲ ἠδυνάμην ἄλλως τε, νὰ προεξοφλήσω τὴν γνώμην τοῦ διαδόχου μου ἢ τοῦ κ. Εἰσαγγελέως ἢ καὶ τοῦ Συμβουλίου». Ἀλλὰ α') ἐδικαιοῦτο νὰ προεξοφλήσῃ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην πρὶν περαιωθῇ ἡ ἀνάκρισις, πρὶν ἢ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ Εἰσαγγελέως, πρὶν ἢ ἀκούσῃ τὰς γνώμας τῶν δύο συναδέλφων του ἐν τῷ Συμβουλίῳ; β') ἡ σοβαρότης καὶ τὸ κῦρος ἑαυτοῦ καὶ τῆς Ἀνακρίσεως δὲν εἶχε νὰ πάθῃ τι ἂν ἐπείθετο ἀκολούθως, ὅτι ἔσπευσε νὰ δώσῃ τοιοῦτον πιστοποιητικόν, ὅπερ ἐν πάσῃ περιπτώσει θ' ἀπετέλει ἰσχυρὸν ἐπιχείρημα διὰ τὴν ὑπεράσπισιν; Καὶ ἐπαναλαμβάνομεν: ἔλαβεν ὄντως γνῶσιν ἡ Εἰσαγγελία τῆς ἐκδόσεως τοῦ πιστοποιητικοῦ ἐκείνου, πῶς δὲ καὶ πότε; καὶ τί ἀκολούθως ἐπηκολούθησεν, ὥστε νὰ θεωρήσῃ ἔπειτα ἔνοχον τὸν κ. Πασελίδην;

Ἀφοῦ δὲ ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος τὴν καταχώρισιν ἐν τῷ βιβλίῳ ἐξερχομένων τῆς ἐκδόσεως τοῦ πιστοποιητικοῦ ἐκείνου ἐθεώρησε περιττήν, μᾶλλον μὴ ἐπιβαλλομένην, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου δὲν προεξώφλησε τὴν γνώμην τοῦ διαδόχου του, δὲν ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ, ὅτι ἦτο πιθανὸν ἢ ἡ Εἰσαγγελία ταὐτοχρόνως ἢ ὁ διάδοχός του ἔπειτα νὰ δώσουν διάφορον ἢ καὶ ἀντίθετον πιστοποιητικὸν πρός τινα;

Γράφων δὲ τέλος ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος, ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 2014 ἐ. ἔ. βούλευμα «ἀποφαίνεται, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γείνῃ κατηγορία κατὰ τοῦ Θ. Πασελίδου», διατὶ παραλείπει, ὅτι ἡ πρότασις τοῦ κ. Εἰσαγγελέως ἦτο παραπεμπτικὴ εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον, διατὶ παραλείπει, ὅτι ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ἀνέκοψε τὸ βούλευμα ἐκεῖνο ἐπιμένων εἰς τὴν γνώμην του;

Ἰδοὺ διατὶ ἐπιμένομεν εἰς τὴν πρώτην γνώμην τῆς «Δικαιοσύνης» ὁλόκληρον, ὅτι πρόκειται περὶ παρατυπιῶν, πάντως περὶ ἀπορίων, ἀναντιρρήτως περὶ ἀπορίων μετὰ τὴν ἀπάντησιν τοῦ κ. Ἀναγνωστοπούλου.

Β'. Ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Καρπετοπούλου.

Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἐξετασθῇ, πῶς ἐπίστευσεν ὁ κ. Καρπετόπουλος, ὅτι ἐθίγετο ὑπό τινος δημοσιεύματος τῆς «Δικαιοσύνης». Ἀλλ' ἐὰν ὁ κ. Καρπετόπουλος μοὶ ἔλεγεν ὅτι δὲν ἔθιγεν αὐτόν, ἢ ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν θίξῃ; ἢ ἐπὶ τελους ὅτι ἀδίκως τὸν ἔθιξεν, οὐδεμίαν θὰ εἶχον δυσκολίαν νὰ τὸ πιστεύσω. Ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν θὰ τὸν εὕρισκον δικαιούμενον εἰς πλέον τι τούτου. Ἕκαστος ὅμως σκέπτεται κατ' ἴδιον τρόπον καὶ ὁ κ. Καρπετόπουλος, ὀρθῶς ἴσως πράττων, δὲν ἢ ρώτησε τοὺς ἐπόπτας τῆς ὕλης τῆς «Δικαιοσύνης» καὶ ὑπευθύνους δι' αὐτὴν—τοὐλάχιστον ὅλους—ἀλλ' ἀπ' εὐθείας προετίμησε νὰ δημοσιεύσῃ τὴν γνωστὴν ἐπιστολήν του.

Συμφωνῶ μετὰ τοῦ κ. Καρπετοπούλου, ὅτι εἶνε ἀξιοπεριφρόνητοι οἱ μὴ πιστεύοντες καὶ ἐν τούτοις γράφοντες. Πλειοδοτῶ μάλιστα· εἶνε μᾶλλον ἀξιοπεριφρόνητοι οἱ γινώσκοντες καὶ ἐν τούτοις τοὺς ἀγνοοῦντας ὑποκρινόμενοι, ἐν γνώσει πλήττοντες τὸ κενόν. Συμφωνῶ μετὰ τοῦ κ. Καρπετοπούλου, ὅτι ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν εἶνε ἀναρμόδιος προκειμένου περὶ ἀνακλήσεως ἢ μεταθέσεως δικαστοῦ. Φρονῶ ὅμως, ὅτι εἶνε ἀναρμοδιώτερος ὁ εἰς τοιαύτην ἀνάκλησιν ***ἐπιμένων*** βουλευτής· κυριώτατος δὲ λόγος τῆς ἐκδόσεως τῆς «Δικαιοσύνης» ὑπῆρξε, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἡ κατάκρισις τοιούτων ἐπιμονῶν τῶν κ. κ. βουλευτῶν, διότι εἶνε πλέον ἢ ἀξιοκατάκριτον τὸ θέαμα δικαστοῦ μετατεθειμένου πρὸ δύο μηνῶν περίπου, πρὸς ὃν ἀκόμη δὲν ἔχει κοινοποιηθῇ κατὰ τὸ λεγόμενον ἡ μετάθεσίς του εἰς Δικαστήριον πεφορτωμένον ἐξ ἐργασιῶν.

Λυποῦμαι ἂν αἱ γραμμαὶ αὗται θὰ πικράνωσιν ἕνα νέον βουλευτήν, περὶ οὗ ἄλλως καλὰ ἀκούω, ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ τὰς προκαλέσῃ, ἀφοῦ ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι τῆς «Δικαιοσύνης» ἀνέγνω τὰ ὀνόματα τῶν ὑπευθύνων διὰ τὰ δημοσιεύματά της, μεθ' ὧν κάλλιστα ἠδύνατο νὰ συνεννοηθῇ καὶ νὰ πεισθῇ καὶ νὰ πείσῃ περὶ τοῦ ματαίου καὶ ἀτόπου τῆς δημοσιευθείσης ἐπιστολῆς του.

Εὐστράτιος Κουλουμβάκης

Ἐκ τοῦ περὶ ἁρμοδιότητος συγγράμματος τοῦ Πρωτοδίκου κ. ***Ἀ Γεωργοπούλου,*** *τὰ ὑπολειφθέντα ὀλίγα σώματα πωλοῦνται παρὰ τῷ ἐκδότῃ Δ. Τερζοπούλῳ κάτωθι Στοᾶς Ἀρσακείου ἀντὶ δραχμῶν 15.*

ΕΠΙΚΡΙΣΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

Φίλη Διεύθυνσις·

Αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν, νὰ φέρω διὰ τοῦ φύλλου ἡμῶν εἰς δημοσίαν συζήτησιν δύο τελευταίας ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου Λαμίας, ἀξίας, κατὰ τὴν κρίσιν μου, νὰ ἐπισύρωσι τὴν προσοχὴν παντὸς ἐνδιαφερομένου ὑπὲρ τῆς ὀρθοτέρας ἀπονομῆς τῆς Δικαιοσύνης. Καὶ εἶπον, ὅτι αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν, διότι διὰ τῆς συζητήσεως, ἣν θέλω νὰ προκαλέσω, δὲν ἀποβλέπω εἰμὴ μόνον εἰς τὸ πῶς νὰ φωτισθῶσι παρόμοια ζητήματα πρὸς ἐκεῖνα, ἅτινα λύουσιν αἱ ἀποφάσεις αὗται, ἐπὶ ὠφελείᾳ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος. Δὲν ἀναφέρω οὔτε ὀνόματα εἰσηγητῶν, διότι ἐπιθυμῶ νὰ κριθῶσιν αὗται ἀσχέτως πρὸς πρόσωπα. Ἰδοὺ αὗται:

Πρῶτον: Ἡ ὑπ' ἀριθ. 779 ἐ. ἔ. ἀπόφασις τοῦ εἰρημένου Δικαστηρίου ἐπὶ αἰτήσεως τοῦ παρ' αὐτῷ Εἰσαγγελέως, ἀφορώσης εἰς τὴν πρόοδον διαδικασίας περὶ ἀπαγορεύσεως μαινομένου τινος καὶ ἠλιθίου, διακοπείσης λόγῳ θανάτου τοῦ διορισθέντος προσωρινοῦ διαχειριστοῦ τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ὅστις ἔδει νὰ ὑπάρχῃ διὰ νὰ μεριμνήσῃ κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ τούτου τοῦ Δικαστηρίου περὶ τῆς προσαγωγῆς τοῦ ἀπαγορευτέου κλπ., καὶ αἰτούσης πρὸς τοῦτο τὸν διορισμὸν ἑτέρου προσωρινοῦ διαχειριστοῦ παρεμπιπτόντως, χρησιμεύοντος ἀπαραιτήτως διὰ τὴν πρόοδον τῆς κυρίας διαδικασίας. Ἀποφαίνεται αὕτη, ὅτι ἡ αἴτησις τοῦ Εἰσαγγελέως δὲν ὑπεβλήθη τακτικῶς, ἤτοι διὰ προτάσεων, καὶ ἀπορρίπτει αὐτήν. Κατὰ συνέπειαν ἵσταται ἡ διαδικασία περὶ ἀπαγορεύσεως, ἡ δὲ ὀφειλομένη ἀντίληψις ἀπὸ μέρους τῆς πολιτείας ὑπὲρ τοῦ μαινομένου ἀναβάλλεται. Καὶ ἀναβάλλεται τίς οἶδεν ἐπὶ πόσον ἐὰν συμπέσῃ ὁ Εἰσαγγελεὺς νὰ φρονῇ, ὅτι ἡ αὐτεπάγγελτος ἐνέργειά του ἐν ταῖς σχετικαῖς περιπτώσεσιν, ἡ ὑπὸ τῶν Νόμων ἐπιβληθεῖσα αὐτῷ, οὐδεμίαν ἀπαιτεῖ διατύπωσιν ἐξ ἐκείνων, εἰς ἃς οἱ διάδικοι ὑποβάλλονται. Καὶ πολὺ εὐλόγως νὰ τὸ φρονῇ, διότι ἐν τῷ Πολιτικῷ Δικαίῳ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ θεωρηθῇ διάδικος ὁ Εἰσαγγελεύς. Οὔτε καὶ νὰ συμβιβασθῇ ἡ θέσις του καθ' οἱανδήποτε λογικὴν πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις τῶν διαδίκων. Καὶ τὸ πόρισμα μιᾶς τοιαύτης κρίσεως ἀποφάσεως Δικαστηρίου; Εἶνε ὅτι μονονουχὶ καταργεῖται ἡ ὑπὸ τῶν Νόμων καθιερουμένη καὶ ὑπὸ τῆς Πολιτείας παρεχομένη ἀντίληψις καὶ προστασία πρὸς τοιαῦτα πρόσωπα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει προσέχουσα αὕτη ξηρῶς εἰς τὸν τύπον, ἐὰν θελήσωμεν νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἀπαιτοῦνται προτάσεις, διότι δὲν ὑπάρχει διάταξις δικονομίας διατάσσουσα τοῦτο, οὐδ' ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ, ὅταν αὐτὴ αὕτη ἡ Πολιτεία διὰ τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τῶν Δικαστηρίων της ἀναλαμβάνῃ αὐτεπαγγέλτως καὶ οἴκοθεν νὰ μεριμνήσῃ ὑπὲρ τῆς προστασίας τῶν ἐπιδεῶν ταύτης προσώπων, προτιμᾷ νὰ προσενεχθῶσι θυσίαι ὑπὲρ αὐτοῦ ὕψιστα καὶ σπουδαῖα ἴσως συμφέροντα, ἔχοντα ἀνάγκην τῆς ἀμέσου ἀντιλήψεως τῆς πολιτείας, ἤγουν ἡ ἐπιμελὴς συντήρησις περιουσίας, ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται ἡ προκοπὴ ὁλοκλήρου οἰκογενείας, ἄνευ τῆς ὁποίας εἰσὶν ἐκτεθειμένα εἰς τοὺς κινδύνους ἐκ τῆς ἀνικανότητος τοῦ κυρίου αὐτῶν. Ἐὰν δὲ τυχὸν προβληθῇ παρά τινος ὡς λόγος ἐσώτερος τῆς τοιαύτης κρίσεως ἡ ἐξανάγκασις τῶν πολιτῶν εἰς τὸ νὰ προσφεύγωσιν αὐτοὶ οὗτοι εἰς τὸ Δικαστήριον χάριν τῆς κατακλώσεως χαρτοσήμου, θεωροῦμεν περιττὸν καὶ νὰ συζητήσωμεν κἂν ἐπὶ τοιαύτης δικαιολογίας, διότι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀποτελεῖ αὐθαιρεσίαν καὶ μεταβάλλει τὰ Δικαστήρια εἰς εἰσπράκτορας τοῦ Δημοσίου, πρέπει νὰ ὑπάρχωσι καὶ συγγενεῖς, οἵτινες νὰ προσφύγωσιν, ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπάρχωσιν, ἡ ὑποχρέωσις τοῦ Εἰσαγγελέως δὲν ἀναιρεῖται. Καὶ ἐρωτῶ. Εἶνε ἡ ὀρθοτέρα ἐφαρμογὴ τοῦ Νόμου αὕτη καὶ οὐσιαστικωτέρα καὶ πραγματικωτέρα καὶ ἀπτοτέρα λειτουργία τοῦ Δικαίου ὡς ἀπαιτεῖ ὁ σκοπός, ὃν προέθετο ἡ Πολιτεία;

Δεύτερον: Ἡ ὑπ' ἀρ. 866 ἐ. ἔ. ἀπόφασις τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ ἀνακοπῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως. Κατὰ τὴν συζήτησιν ταύτης, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ εἰρημένη ἀπόφασις παρέστη ὁ ἀνακόπτων καὶ ὑπέβαλε τὰς ἐγγράφους προτάσεις του μεταλαβὼν τῆς συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως. Ἐπρόκειτο περὶ ἀγωγῆς, ἐρειδομένης εἰς γραμμάτια ἐκδοθέντα ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἀντιδίκου του ἐπὶ δημοπρασίας ἐνοικιάσεως κτήματος τινος, δι' ὧν ἤθελε μετέχῃ ταύτης κλπ., δηλ. ἄνευ αἰτίας πραγματικῆς.—Μετέσχε τῆς συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Διότι ὅμως δὲν προσήγαγε τὸ πρωτότυπον τῆς ἀνακοπῆς ἐπὶ τριδράχμου χαρτοσήμου ἐθεωρήθη ἀπὼν καὶ ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐδίκασε καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν ἐρήμην ἀπορρίψασα τὴν ἀνακοπήν του καὶ ἐπιδικάσασα τὰς νομίμους καὶ βασίμους ἀξιώσεις τοῦ ἐνάγοντος ὁριστικῶς! Ὡς δικαιολογίαν δὲ φέρει τὸ τελευταῖον ἐδ. τοῦ ἀρ. 52 τοῦ Νόμου περὶ χαρτοσήμου, καθ' ὃ τὰ δικόγραφα τῶν ἀνακοπῶν ὑποχρεωτικῶς προσάγονται κατὰ τὴν συζήτησιν, καὶ μίαν γνώμην κάτωθεν αὐτοῦ, καθ' ἣν ἡ μὴ προσαγωγὴ τοῦ δικογράφου τῆς ἀνακοπῆς ἐπὶ τριδράχμου χαρτοσήμου ἐπάγει τὴν ἐρημοδικίαν τοῦ ὑποχρέου εἰς τοῦτο. Δὲν θέλομεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει γνώμη ὁμοία πρὸς ἐκείνην, ἣν ἠκολούθησεν ἡ ἀπόφασις αὕτη. Ἀλλ' ἡ γνώμη αὕτη ἀντίκειται καὶ πρὸς τὸ γράμμα καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ Νόμου καὶ τὴν ὅλην οἰκονομίαν τῶν σχετικῶν διατάξεων περὶ ἐρημοδικίας καὶ ἀντιμωλίας δίκης, ἐν ᾧ δὲν ἀρκεῖ ποσῶς μία λέξις «ὑποχρεωτικῶς» τοῦ ἄρ. 52 τοῦ Νόμου περὶ χαρτοσήμου, δι' ἧς ὁρίζεται ἢ ἐπαναλαμβάνεται μία ὑποχρέωσις τοῦ διαδίκου καὶ οὐδὲν πλέον περὶ προσαγωγῆς τῶν δικογράφων νὰ ὑποστηρίξῃ ἐρημοδικίαν. Κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Δικονομίας δικάζεταί τις ἐρήμην, ὅταν δὲν ἐμφανισθῇ ἐπ' ἀκροατηρίου καὶ δὲν μεταλάβῃ τῆς συζητήσεως. Κατ' ἀντιμωλίαν ἀντιθέτως, ὅταν παρέστη καὶ ὑπέβαλε τὰ δικαιολογήματα αὐτοῦ. Ὅταν δὲ τις παριστάμενος καὶ συζητῶν ὑπόθεσίν τινα παρέλειψε νὰ ὑποβάλῃ ἔγγραφα ἢ δικόγραφα τῆς διαδικασίας, ἅτινα ἦτο ὑπόχρεως νὰ ὑποβάλῃ διὰ τὴν ὀρθὴν ἐκτίμησιν τῆς διαφορᾶς, διατάσσεται ἡ προσαγωγὴ αὐτῶν, ἀναβαλλομένης τῆς ὑποθέσεως καὶ ἐπιβαλλομένης τῆς δαπάνης εἰς βάρος αὐτοῦ, ὡς ὑπαιτίου τῆς ἀναβολῆς (ἄρ. 159, 559, 580, 591, 592, 593 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ.). Κατὰ τὰς διατάξεις συνεπῶς ταύτας, αἵτινες ὁρίζουσι τὰς ὑποχρεώσεις τῶν διαδίκων καὶ τὰς συνεπείας τῆς παραβάσεως αὐτῶν, μὴ μεταβαλλομένας δὲ τὸ παράπαν ὑπὸ τοῦ ἐπικαλουμένου ἄρ. 52 τοῦ Νόμου περὶ χαρτοσήμου, ἀποκρούεται πᾶσα τοιαύτη ἐκδοχή, καθ' ἣν ὁ μὴ προσάγων ἔγγραφόν τι τῆς διαδικασίας ἐρημοδικεῖ. Ποῦ εἶνε ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ νόμιμον ἔρεισμα τοιαύτης γνώμης; Εἶνε ἀρκοῦσα ἡ λέξις «ὑποχρεωτικῶς» τοῦ Νόμου περὶ χαρτοσήμου καὶ ἱκανὴ νὰ βαστάσῃ εἰς τοὺς ὤμους τῆς τὰς βαρείας συνεπείας μιᾶς ἐρημοδικίας; Ἀντὶ ἀπονομῆς δικαιοσύνης δὲν κινδυνεύομεν νὰ πράξωμεν ἀδικίαν, ὅταν μάλιστα αἱ ἐπιδικαζόμεναι ἀξιώσεις εἰσὶ τοσοῦτον ἀναληθεῖς, ὡς ἐν προκειμένῳ, ἀποβάλλοντες ἐκ τῆς δίκης τὸν διάδικον, διότι παρέλειψε νὰ προσαγάγῃ ἓν ἔγγραφον τῆς διαδικασίας, καὶ βύοντες τὰ ὦτα πρὸς αὐτὸν ἐναντίον τοῦ θεμελιώδους δικονομικοῦ ἀξιώματος «ἀμφοῖν δὲ οὕτω τὸ Δικαστήριον ἀκροώμενον καὶ ἐπιστάμενον τὴν ψῆφον φέρει»; Ἑρμηνεύοντες τὴν παράλειψιν ταύτην, ὡς ἀπουσίαν, ἐν ᾧ δὲν εἶνε ἀπουσία, δὲν ἀρνούμεθα εἰς τὸν ὑποπίπτοντα εἰς ὁμοίαν παράλειψιν διάδικον τὴν ἔνδικον προστασίαν;

Ἐν Λαμίᾳ τῇ 2ᾳ Νοεμβρίου 1908.

Ν. ΔΕΡΒΑΣ—Δικηγόρο

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Πρὸς πάντας τοὺς ἐν Ἑλλάδι κ. Δικηγόρους

Πολλάκις ἀνέγνων ἄρθρα ἐν ταῖς ἐφημερίσι καὶ τῇ ἀξιολόγῳ ἐφημερίδι «ἡ Δικαιοσύνη», ἀφορῶντα καὶ σκοποῦντα τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ὁσημέραι καταπίπτοντος δικηγορικοῦ γοήτρου, ὅπερ ἀποδοτέον εἰς τὴν ἔλλειψιν δικηγορικῶν συλλόγων καὶ τὴν δουλοφροσύνην οὐκ ὀλίγων δικηγόρων.

Ἡ δ' ἀνοχὴ τῶν δικαστικῶν παραπτωμάτων καὶ σκανδάλων ἐκ μέρους τῶν δικηγόρων μειοῖ τὸ δικηγορικὸν γόητρον καὶ καθίστησιν ἐνίους τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν ἀλαζόνας καὶ τυράννους! Ἀξιοπαρατήρητον εἶναι ὅτι τινὲς τῶν δικαστικῶν, ἐν οἷς συμπεριλαμβάνονται καὶ Εἰσαγγελεῖς, διατρανοῦσιν ἀρκετὰ ἐνδεικτικῶς μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὴν πελατείαν τῶν περισαινόντων αὐτοῖς δικηγόρων, τῶν ἐπιτηδείων συγγενῶν, φίλων ἢ τῶν ἀντιπροσωπευόντων τοὺς ἑκάστοτε ἰσχύοντας. Ἐντεῦθεν ἀφανίζεται ἡ δικαστικὴ ἀξιοπρέπεια καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ μᾶλλον ἐλευθερίου δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος.

Τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ ἔκτροπα τῶν δικαστικῶν ἐπαυξάνονται διὰ τῶν κολακειῶν τῶν δικηγόρων, καθιστῶνται δὲ θρασεῖς τύραννοι κατὰ τῶν μὴ εὐνοουμένων, ἐνῷ ταπεινῶς ἐνδίδουσιν εἰς ἀνευλαβεῖς ἀξιώσεις τῶν πολιτευομένων, παρ' ὧν προστατεύονται καὶ παρ' ἀξίαν προάγονται πρὸς ἀπογοήτευσιν τῶν χρηστῶν καὶ ἱκανῶν τῆς ἀτυχοῦς θέμιδος λειτουργῶν. Τὸ παραδοξότερον εἶνε, ὅτι τὰς δικαίας καὶ εὐλόγους προτάσεις ἢ αἰτήσεις ἐντίμων καὶ ὑπερηφάνων δικηγόρων σκαιῶς ἀπορρίπτουσι. Ζημία δὲ μεγάλη ἐκ τῆς τοιαύτης καταστάσεως πηγάζει εἰς τὸ δύσμοιρον Κράτος ἢν πρὸ παντὸς παθητικώτατα ἀνέχονται οἱ κ. κ. δικηγόροι, δι' ὃ βαρυτάτην εὐθύνην ἔχουσι καὶ μέγας ψόγος αὐτοῖς προσήκει, οἵτινες, καὶ πρὸς βλάβην τῶν συμφερόντων των, ἀνέχονται βλέποντες οὐχὶ καὶ τόσον σπανίως δικαστικοὺς κλπ. καθισταμένους πράκτορας δικηγορικῶν γραφείων καὶ ὑποδεικνύοντας τοῖς ἰδιώταις, τοὺς φίλους ἢ τοῦς συγγενεῖς δικηγόρους καὶ ἐπιβαλλομένους ἵν' ἀναθέτωσιν οἱ ἰδιῶται τὰς ὑποθέσεις των πρὸς τοὺς φιλτάτους καὶ εὐνοουμένους, οἱ δ' ἰδιῶται ἐνδίδουσι πιεζόμενοι ἢ ἀποβλέποντες εἰς εὐνόητα ἀντισταθμίσματα ἐκ τῆς δικαστικῆς ὑπηρεσίας...

Ἐγερθῆτε μετὰ σθένους κ. συνάδελφοι τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ ἐπιβάλετε τὴν ταχίστην ψήφισιν τοῦ νομοσχεδίου περὶ Δικηγορικῶν Συλλόγων, δι' ὧν θ' ἀνυψωθῇ οὐ μόνον τὸ δικηγορικόν, ἀλλὰ καὶ τὸ δικαστικὸν ἀξίωμα.

Ὁ ἠθικὸς καὶ ἀξιοπρεπὴς σύνδεσμος τῶν δικηγόρων θὰ δημιουργήσῃ σθένος καὶ δύναμιν, δι' ὧν πολλὰ ἀγαθὰ θὰ παραχθῶσιν εἴς τε τὴν δικαιοσύνην καὶ τὸ κράτος, καὶ θὰ παύσωσι τὰ δικαστικὰ καὶ δικηγορικὰ σκάνδαλα καὶ αἱ τῶν ἀγαθῶν καὶ ἐναρέτων πολιτῶν εὔλογοι αἰτιάσεις κατὰ δικηγόρων καὶ δικαστῶν παρεκτρεπομένων. Καὶ τότε θὰ ἐπιπλεύσωσιν οὐχὶ οἱ φαῦλα καὶ ταπεινὰ μέσα μετερχόμενοι πρὸς ἄγρευσιν καὶ δημιούργησιν πελατείας, οὐχὶ οἱ ἕρποντες, ἀλλ' οἱ ἱκανοί, οἱ ἔντιμοι, οἱ ἀξιοπρεπεῖς καὶ οἱ ὑπερήφανοι. Ἡ ἀληθὴς ὑπερηφάνεια καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια τῶν δικηγόρων ὑψοῦσι τὸ δικηγορικὸν ἀξίωμα καὶ προκαλοῦσι τὸν πρὸς αὐτοὺς σεβασμὸν τοῦ Λαοῦ, ἡ δ' εὐπρεπὴς σύμπνοια τῶν δικηγόρων παράγει τὴν πρόοδον αὐτῶν καὶ τὴν δύναμιν πρὸς ἔλεγχον τῶν δικαστικῶν παραπτωμάτων, σκανδάλων κλπ.

Ἐγερθῆτε, κ. Συνάδελφοι! διότι οὐδὲν ἔθνος δύναται νὰ προκόψῃ ἄνευ δικαιοσύνης, ἠθικῆς καὶ ἐλευθερίας, οἱ σπουδαιότεροι δὲ θεράποντες, ἱεροφάνται καὶ φρουροὶ αὐτῶν εἰσὶν οἱ ἔντιμοι καὶ φιλελεύθεροι δικηγόροι.

Ναύπλιον, 5 Νοεμβρίου 1908.

Ἔρρωσθε!

Ὁ συνάδελφός σας

Γ. Μουτζουρίδης

Ἐνώπιον τοῦ Α'. Εἰρηνοδικείου Βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν.

ΑΓΩΓΗ

Μιχαὴλ Βούλγαρη, κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ

Δημ. Αὐλωνίτου κατοίκου ἐπίσης Ἀθηνῶν καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς.

Ὁ Δημ. Εὐσταθιάδης ἐξέδοτο ἐν Πειραιεῖ τὴν ἀπὸ 20 Ἰανουαρίου 1906 καὶ ἐκ δρ. 300 Συναλ)κὴν, πληρωτέαν μετὰ μῆνας ἓξ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της εἰς τὴν ἰδίαν του διαταγὴν καὶ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις κατάστημα τῆς Ἐθν. Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, εἰς βάρος τοῦ ἐναγομένου Δημ. Αὐλωνίτου, ἀποδεκτὴν γενομένην παρ' αὐτοῦ ἐν Ἀθήναις. Ἡ συναλ)κὴ αὕτη μετεβιβάσθη παρὰ τοῦ ἐκδότου διὰ τακτικῆς καὶ νομίμου ὀπισθογραφήσεως εἰς τὴν ἐμὴν διαταγήν, γενόμενος οὕτω κύριος καὶ κάτοχος τῆς συναλ)κῆς ταύτης.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ὁ ἐναγόμενος ὀφείλει ἡμῖν δρ. τριακοσίας (300), ὡς ἀποδέκτης τῆς συναλ)κῆς ταύτης,

Ἐπειδὴ εἰς τὴν τοιαύτην πληρωμήν, δέον νὰ ὑποχρεωθῇ δικαστικῶς καὶ διὰ προσωπικῆς του κρατήσεως ὁ ἐναγόμενος ἔμπορος ὢν καὶ δι' ἐμπορικὴν αἰτίαν λαβὼν τὸ τίμημα τῆς ἐν λόγῳ συναλ)κῆς.

Διὰ ταῦτα καὶ τὰ ἐν δέοντι.

Καλῶ τὸν ἐναγόμενον πρὸς συζήτησιν τῆς παρούσης ἐμπροθέσμως.

Ἐξαιτοῦμαι τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς ταύτης, ἐπὶ τὸ τέλει νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ διὰ προσωπικῆς του κρατήσεως νὰ μοὶ πληρώσῃ διὰ τὴν ἐν τῷ ἱστορικῷ αἰτίαν δρ. τριακοσίας (300) ἐντόκως πρὸς 9)οο ἐτησίως ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης ἄχρις ἐξοφλήσεως.

Κηρυχθῇ ἡ ἐκδοθησομένη ἀπόφασις προσωρινῶς ἐκτελεστὴ καὶ καταδικασθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Ἁρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω νομίμως πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς Δημ. Αὐλωνίτην καὶ δημοσιευθήτω διά τινος ἐφημερίδος.

Ἀθήνησι 5 Μαΐου 1908.

Ὁ πληρ. δικηγόρος

Γεώργιος Νοῦτσος

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Ἡ Στυλιανὴ σύζυγος Δημ. Ι. Μιχαλοπούλου τὸ γένος Ἰω. Πυριώνη, κάτοικος Ἀθηνῶν διὰ τῆς ἀπὸ 18 Ὀκτωβρίου 1908 ἀναφορᾶς της πρὸς τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ἠτήσατο νὰ τῇ ἐπιτραπῇ ἡ ἔγερσις τῆς περὶ διαζεύξεως ἀγωγῆς κατὰ τοῦ συζύγου της Δημ. Ι. Μιχαλοπούλου κατοίκου Ἀθηνῶν. Τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7458 (1908) ἀποφάσεώς του ἐδέξατο τὴν ἀναφορὰν καὶ διέταξε τὴν κατὰ νόμον δημοσίευσιν καὶ τοιχοκόλλησιν ταύτης.

Ἀθήνησι 5 Νοεμβρίου 1908.

Ὁ πληρεξ. Δικηγόρος

Πάνος Ἀναστασόπουλος

Περίληψις

τῆς ὑπ' ἀριθ. 7459 (1908) ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, ἐκδοθείσης συνεπείᾳ τῆς ἀπὸ 18 Ὀκτωβρίου 1908 αἰτήσεως τοῦ Γεωργίου Γιαννοπούλου κατοίκου Πειραιῶς κατὰ τῆς συζύγου του Νικολίτσας τὸ γένος Νικ. Γιαννούκου.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Διατάσσει τὴν ἐν περιλήψει δημοσίευσιν καὶ τοιχοκόλλησιν αὐτῆς εἰς τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 677 καὶ 686 τῆς Πολ. Δικονομίας ὁριζόμενα μέρη.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ὀκτωβρίου 1908.

Ὁ Προεδρεύων

Α. Λυγδόπουλος Ὁ ὑπογραμματεὺς

Ι. Παπασημακόπουλος

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Νοεμβρίου 1908.

Ὁ ὑπογραμματεὺς

(Τ. Σ.) **Ι. Παπασημακόπουλος**

Ὅτι ἀκριβὴς περίληψις ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Νοεμβρίου 1908.

Ὁ πληρεξούσις δικηγόρος

Ἀθανάσ. Παυλόπουλος

Περίληψις

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6952 (1908) ἀποφάσεώς του, δεχθὲν τὴν ἀπὸ 2 Ὀκτωβρίου 1908 αἴτησιν τῆς Χριστίνης συζύγου Νικολάου Ἀσλανίδου κατὰ τοῦ συζύγου της Νικολάου Ἀσλανίδου κατοίκου πρώην Ἀθηνῶν καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς, μὴ παραστάντος, διατάσσει τὴν ἐν περιλήψει δημοσίευσιν καὶ τοιχοκόλλησιν τῆς αἰτήσεως ταύτης κατὰ τὰ ἐν ἄρθρ. 677 καὶ 686 τῆς πολ. δικονομίας ὁριζόμενα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Νοεμβρίου 1908.

Ὁ πληρεξ. δικηγόρος

Ἀρ. Σ. Μπαλᾶνος

Τύποις Π. Α. Πετράκου